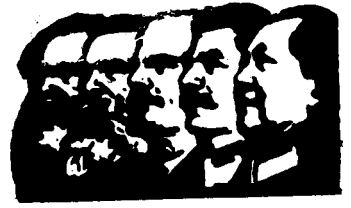

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΙΟΥΝΗ 2000 ΑΡ.ΦΥΛ. 354 ΔΡΧ. 200

ΣΗΜΙΤΗΣ-ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΞΕΣΗΚΩΣΑΝ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Δημοκρατική αντίσταση στους προβοκάτορες και σοσιαλφασίστες

Η προβοκάτσια συνετελέσθη. Ο Σημίτης προκάλεσε τη μεγαλύτερη συγκέντρωση σκοταδισμού της σύγχρονης νεοελληνικής ιστορίας μαζεύοντας γύρω στις 100.000 ανθρώπους κάτω από ένα πελώριο βάθρο του παπαδαριού για να αποθεώσουν ένα επικίνδυνο υποκείμενο που λέγεται Χριστόδουλος.

Ο Χριστόδουλος είναι ο πρώτος φασίστας με την κλασική έννοια. Ο πρώτος δηλαδή αντιδραστικός πολιτικός που συγκεντρώνει πίσω από το οπισθοδρομικό του κήρυγμα εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους με μαχητικό πνεύμα, τάχα αντικαθεστωτικό πνεύμα. Ούτε ο Παπανδρέου, ούτε οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ μπόρεσαν να το πετύχουν. Στον πρώτο έλειπε η ολοκληρωμένη φασιστική γραμμή, στους δεύτερους το πλήθος. Ο Χριστόδουλος διαθέτει και τα δύο.

Χάρη σ' αυτή τη συγκέντρωση ο Χριστόδουλος έγινε ο αναντίρρητος ηγέτης όλου του παπαδαριού και θα μπορεί από δω και μπρος να επιβάλει την πολιτική και ιδεολογική του γραμμή στους

σοβινιστές μέσα στην εκκλησία.

Πράγματι η ομάδα Καλλίνικου – Άνθιμου κυριολεκτικά εξαφανίστηκε πολιτικά αναλαμβάνοντας ρόλο Κίμωνα Κουλούρη και Μπισίμ και δίνοντας στον Χριστόδουλο σχεδόν όλη την πολιτική πλατφόρμα.

Φαίνεται ότι το ρώσικο σχέδιο με τις ταυτότητες δεν ήταν μια άμεση εγχείρηση του εκκλησιαστικού στρατοπέδου του σοβινισμού από τον Χριστόδουλο, όπως αρχικά είχαμε εκτιμήσει, αλλά κατ' αρχήν η κυριαρχία του Χριστόδουλου μέσα σ' αυτό το στρατόπεδο και αμέσως μετά η ηγεμονία της πολιτικής του γραμμής. Οι ρωσόδουλοι δεν ήθελαν μια αδύναμη, αλλά μια δυνατή συγκέ-

ντρωση στη Θεσσαλονίκη που θα έκανε αναντίρρητο ηγεμόνα του παπαδαριού το Χριστόδουλο.

Στη συγκέντρωση της Θεσσαλονίκης, όπως και σε όλες τις ημέρες της κρίσης με τις ταυτότητες δεν υπήρξε από αυτόν που ανέβηκε σαν κλασικός τουρκοφάγος ούτε μια αναφορά, ούτε ένας υπαινιγμός ενάντια στη νέα εθνική πολιτική του καθεστώτος των “ευρωλιγούρηδων”, ειδικά ενάντια στις νέες σχέσεις με την Τουρκία. Εκείνο που υπήρξε ήταν το δραστήριο, όσο και προσεγμένο αντιδυτικό κήρυγμα όλων των ρωσόδουλων που δεν θέλουν να εκτεθούν σαν τέτοιοι.

Μέσα στην Ευρώπη λοιπόν, αλλά «πρώτα σαν Έλληνες και μά-

λιστα σαν έλληνες ορθόδοξοι». Μέσα στην Ευρώπη αλλά “ενάντια στα ξένα κέντρα που επιβάλλουν τις λύσεις”. Μέσα στην Ευρώπη, «αλλά ενάντια στο ηλεκτρονικό φακέλωμα και το 666». Μέσα στην Ευρώπη, “αλλά να σηκώσουμε τα λάβαρα ακολουθώντας την παράδοση του Πατροκοσμά και του Παπαφλέσσα”, ή αλλιώς “Πίσω από κάθε παπά και ένας Παπαφλέσσας”, ή αλλιώς “Καλόγριες και καλόγριοι τα άπαρτα κάστρα της Ορθοδοξίας”, ή ακόμα καλύτερα: “Ζήτω το Άγιον Όρος της “οικουμενικής ορθοδοξίας”.

Οι πολιτικές συνέπειες αυτής

συνέχεια στη σελ. 2

ΣΥΝΘΕΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ 17Ν

Αυτό το χτύπημα της 17Ν ήταν από τα πιο σύνθετα.

Τώρα πια οι άνθρωποι κάνουν ότι θέλουν. Έχουν εξασφαλισμένους ρωσόδουλους όχι μόνο έναν πρωθυπουργό, έναν υπουργό εξωτερικών κι έναν υπουργό Δημ. Τάξης, αλλά και μια υποδειγματική αντιπολίτευση. Μπορούν

λοιπόν να δουλεύουν τις πιο σύνθετες προβοκάτσες χωρίς επιχειρησιακά ή και πολιτικά προβλήματα. Χτυπάνε τον στόχο που θέλουν, τη στιγμή που θέλουν με το αποτέλεσμα που θέλουν.

Το ζήτημα είναι γιατί θέλησαν έτσι. Αυτή είναι η δουλειά της πολιτικής ανάλυσης.

Το πιο άμεσο πρόβλημα που έ-

χει να λύσει αυτή τη στιγμή το πολιτικό καθεστώς στην Ελλάδα είναι η αυξανόμενη πίεση των ΗΠΑ ενάντια στη σοσιαλφασιστική και ιδιαίτερα την αντιαμερικάνικη τρομοκρατία.

Όλη η τακτική του “ορθόδοξου τόξου” στα Βαλκάνια, στηρίζεται σήμερα στις καλές σχέσεις των ρωσόδουλων με τους υφεσιακούς των ΗΠΑ.

Αυτή η αναγκαιότητα πρέπει να συνδυαστεί με την ανάγκη της στρατηγικής σύγκρουσης με τις ΗΠΑ και της οξύνσης των σχέσεων του λαού με τις ΗΠΑ στο ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο. Αυτή η αντίθεση λύνεται με τα δύο πρόσωπα της ρώσικης πολιτικής. Το ένα πρόσωπο, το αληθινό, είναι από τη μια η 17Ν και από την άλλη οι κνίτες που σπάνε την Αθήνα όταν έρχεται ο Κλίντον, που δημιουργούν το πολιτικό έδαφος για την “ελαφριά” αντιαμερικάνικη τρομοκρατία (χτυπήματα σε οικονομικά σύμβολα της αμερικάνικης παρουσίας στην Ελλάδα) και που εκστρατεύουν ανοιχτά ενάντια στα νατοϊκά κομβόι. Το άλλο πρόσωπο, το ψεύτικο, συμπυκνώνεται στον μελίχιο Γ. Παπανδρέου, που ξετρελαίνει την Όλμπράιτ με τα καλά του αγγλικά και τους άψο-

γους ευγενικούς του τρόπους έχοντας αναλάβει το γενικό καθησυχασμό της αμερικάνικης υπερδύναμης και της Δύσης γενικά, χάρη κυρίως στη ρώσικη ειρήνη που εκπνεύει η Τουρκία.

Το πρόβλημα είναι ότι η 17Ν και τα γκαζάκια των κνιτοειδών εντυπωσιάζουν τους αμερικανούς περισσότερο από τους ευγενικούς τρόπους του Γιωργάκη. Και ο Κλίντον δεν είναι παντού παρών όπου η αμερικάνικη αστική τάξη ζυμώνει και αποφασίζει την εξωτερική πολιτική ώστε να της αλλάξει τις εντυπώσεις και τα αισθήματα.

Γι' αυτό εδώ και καιρό οι βαθιοί μηχανισμοί των ΗΠΑ ζήτησαν να σταματήσει η αντιαμερικάνικη βία στην Ελλάδα, ειδικά η κατ' εξοχήν βία που είναι εκείνη της 17Ν, και κατη

συνέχεια στη σελ. 3

**Δ. Λιδοξόου: Η ρώσικη Εταιρεία των
Φιλικών σελ.5**

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ INTERNET

<http://www.compulink.gr/oakke>

[e-mail:oakke@compulink.gr](mailto:oakke@compulink.gr)

ΣΗΜΙΤΗΣ-ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΞΕΣΗΚΩΣΑΝ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

της μεσαιωνικής διαδήλωσης θα γίνουν σύντομα φανερά. Το νέο πολιτικό σκηνικό θα στηθεί γύρω από αυτή τη διαδήλωση καθώς και εκείνη της Αθήνας που έρχεται την Τετάρτη. Τα πρώτα αποτελέσματα πάντως είναι εδώ.

Κατ' αρχήν ότι υπήρχε μισοπροοδευτικό μέσα στην εκκλησία, και ακολούθησε την προβοκάτσια του

Σημίτη συντριβή. Ιερώνυμος Θιβών, Χρυσόστομος Ζακύνθου και Θεόκλητος Ιωαννίνων, απομονώθηκαν οικτρά σε λίγες μέρες και έγιναν μισητοί μέσα στο εκκλησιαστικό σώμα. Στο βάθος αυτό ήταν το ρεύμα που ακολουθούσε τον Βαρθολομαίο και στηριζόταν πάνω του. Μπροστά στην επερχόμενη συντριβή και απομόνωση ο Βαρθολομαίος, που αρχικά είχε, έστω και δειλά πάει με τον Σημίτη, τώρα στράφηκε υπέρ του Χρι-

στόδουλου ζητώντας υποχώρηση του Σημίτη.

Αμέσως μετά τη συγκέντρωση η ρώσικη κλίκα της ΝΔ με επικεφαλής τον Καραμανλή βγήκε να πάρει θέση υπέρ των παπάδων υπερφραλαγγίζοντας τον Μητσοτάκη. Έτσι το "ορθόδοξο" μέτωπο γιγαντώθηκε πολιτικά.

Οι λίγοι δημοκράτες του ΠΑΣΟΚ που βγήκαν να χτυπήσουν τον Χριστόδουλο έμειναν εντελώς μόνοι τους και ακόμα πιο

μόνοι από πριν αφού ο προβοκάτορας Σημίτης αρνείται να βάλει πολιτικό ζήτημα μέσα στο κόμμα του. Ίσα - ίσα μάλιστα τους πούλησε την πιο κρίσιμη στιγμή αφού βγήκε να δηλώσει με τον Ρέππα (Ε-

κράτος π.χ τον πολιτικό γάμο.

Αυτές τις δηλώσεις τις είχε κάνει μόνο ο Σταθόπουλος που με την κυβερνητική ανακοίνωση κατά νέων μέτρων της 15 Ιούνη ουσιαστικά αδειάζεται. Αλλά τέτοιοι τύποι που χάνονται σε ίντριγκες και πραξικοπήματα δεν πολυνοιάζονται για αδειάσματα.

Έτσι ο Σημίτης θα μείνει ουσιαστικά άθικτος και θα παραδοθεί σαν υπεύθυνος μόνο η "άβητε-

Οι ροκ καλόγεροι της Ναυπάκτου που φτιάξαν ένα εντελώς κνίτικο-ρώσικο CD βρίσκονται κάτω από την καθοδήγηση του Μητροπολίτη Ναυπάκτου Ιερόθεου, ενώ οι ίδιοι δηλώνουν ότι έχουν το πράσινο φως από τον Χριστόδουλο. Πράγματι ο Ναυπάκτος παίρνει θέση σα βασικός παράγοντας της ομάδας Χριστόδουλου στο κέντρο του φάσματος στην αντιπαράθεση με τους πατριαρχικούς και τους σοβινιστές της Εκκλησίας. Όλα ταιριάζουν.

Η αφίσσα της ΟΑΚΚΕ για τις ταυτότητες

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ!

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΣΗΜΙΤΗ ΥΠΕΡ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η μη αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες είναι ένα κλασικό δημοκρατικό πολιτικό μέτρο στην κατεύθυνση του διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος.

Και όμως αυτό το δημοκρατικό μέτρο ο Σημίτης το μετέτρεψε επίτηδες σε εργαλείο ενίσχυσης της χειρότερης αντίδρασης. Γιατί ο στόχος του δεν είναι να χωρίσει την εκκλησία από το κράτος, αλλά να δέσει την εκκλησία ακόμα περισσότερο με τη φιλορώσικη πολιτική του "ορθόδοξου τόξου" που αυτός ο δήθεν ευρωπαίος υπηρετεί.

Μέχρι τώρα αυτή η πολιτική σήμαινε όξυνση με την Τουρκία και τη Δημ. Μακεδονίας και φιλία με το σέρβικο σοβινισμό (Μιλόσεβιτς). Η εκκλησία, σοβινιστική πάντα και φιλοπόλεμη, υπηρέτησε ευχαρίστως αυτή την πολιτική. Τώρα η νέα τακτική του "ορθόδοξου τόξου" είναι προσέγγιση του τούρκικου ισλαμισμού και σοβινισμού, φιλία με τους "ορθόδοξους" και φιλορώσους Μακεδόνες (Γκεοργκίεφσκυ), που σημαίνει και κάποιου είδους αποδοχή του όρου "Μακεδονία", επίθεση στο Μιλόσεβιτς (γιατί η Ρωσία θέλει να τον αντικαταστήσει με το δικό της Ντράσκοβιτς). Σε αυτή την τακτική αντιδρά ο κύριος όγκος των σοβινιστών της εκκλησίας (Ανθιμος, Καλλίνικος κλπ), αλλά την υποστηρίζει ο αντιδυτικός και ρωσόφιλος Χριστόδουλος, που ήδη διεκπεραιώνει διπλωματικές αποστολές που του αναθέτει το Υπ. Εξωτερικών (πχ. χαιρετίζει τον Καραγεώργεβιτς της φιλορώσικης σέρβικης αντιπολίτευσης.)

Ο Σημίτης χρησιμοποιεί τις ταυτότητες μόνο σαν απειλή προς τους σοβινιστές της εκκλησίας ότι αν δεν υποταχθούν στην επίσημη κρατική πολιτική θα τους κόψει όλα τα προνόμια. Τους λείπει δηλαδή ποιος είναι το αφεντικό, αλλά καθόλου δεν διαλύει το συνεταιρισμό του κράτους με την εκκλησία. Ίσα-ίσα δυναμώνει τον αντιδημοκρατισμό και τον αντιδυτικισμό της τελευταίας. Γι αυτό λειτουργεί προβοκατόρικα ως εξής:

Αντί να καλέσει σε ένα μακρόχρονο πολιτικό κίνημα από τη βάση της κοινωνίας που θα ζητάει χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος και θα διαφωτίζει και θα προετοιμάζει τις συνειδήσεις των πιστών, περνάει σε μια ξαφνική απόφαση επιβολής από τα πάνω που δίνει στους παπάδες τη δυνατότητα να εμφανιστούν σαν δικαιόμονη αντικαθεστωτική δύναμη απέναντι σε ένα πραγματικό πραξικόπημα. Αντί να καλέσει το υπουργικό του συμβούλιο, το κόμμα του, και τη Βουλή να πάρουν ανοικτά και δραστικά θέση ψηφίζοντας ένα νέο νόμο, τους διαφυλάσσει, βάζοντας μπροστά για να εκτεθούν και να καούν κάποιους δημοκράτες διανοούμενους και υπουργούς μιας χρήσης ενώ αναθέτει στο ρωσόφιλο Λαλιώτη το ρόλο της γέφυρας με το ιερατείο. Αντί να τονίζει ότι η μη αναγραφή είναι κύρια μια εσωτερική δημοκρατική ανάγκη, τη δένει με νομικές ακροβασίες με τη Σέγκεν και την Ευρώπη επίτηδες για να κάνει την Ευρώπη μισητή στους πιστούς και να δυναμώσει τα ξενοφοβικά σύνδρομα. Και τα κάνει όλα αυτά αφού έχει πρωτοστατήσει στην αναβίωση της παπαδοκρατίας δίνοντας της δισεκατομμύρια και νέο ιδεολογικό κύρος (Προσκυνήματα στο Άγιο όρος).

Σε όλες αυτές τις προβοκάτσιες συμμετέχει ο Χριστόδουλος που ενοχοποιεί αμέσως την Ευρώπη και τη Σέγκεν, γίνεται ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης ενός αντιδυτικού μαζικού κινήματος της καθυστέρησης, σέρνει πίσω του όλους τους σοβινιστές σε αυτή τη γραμμή, απομονώνει τους μετριοπαθείς παπάδες, δεν θίγει καθόλου τη νέα εξωτερική πολιτική και ουσιαστικά αποδέχεται την ηγεμονία Σημίτη αφού αποδέχεται από την αρχή τη ρύθμιση του για τις ταυτότητες "αρκεί να μην πάει παραπέρα".

Σε αυτή την τακτική συμμετέχουν και οι υπόλοιπες φράξιες και κόμματα του "ορθόδοξου τόξου": Ο Κωνσταντόπουλος, που προσκυνάει την Παναγία Σουμελά, τώρα κάνει τον μαχητικό του διαχωρισμού, αλλά "ξέχασε" να ζητήσει το βασικό, δηλαδή να μην πληρώνονται οι παπάδες από το κράτος. Ο Περισσός, που έδωσε το σταυρό με το σφυροδρέπανο, αφήνει στην Κανέλλη το ρόλο της γέφυρας με τους παπάδες ενώ απειλεί με τον Κολοζόφ. Ο Καραμανλής, ενώ άφησε στην πράξη την πρωτοβουλία στο Σημίτη, δημαγωγεί υπέρ του μεσαιώνα.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό οι δημοκράτες έχουν ένα καθήκον: Να αποκαλύψουν τους διπρόσωπους Σημίτη και Χριστόδουλο, να καταγγείλουν την πολιτική του "ορθόδοξου τόξου" και να πείσουν το λαό για την ανάγκη του πραγματικού διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος.

Αθήνα, 13 Ιούνη 2000

Γραφεία: Χαλκοκονδύλη 35
Τηλ-Φαξ: 5232553
<http://www.compulink.gr/oakke>

 ΟΑΚΚΕ
Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ

λευθεροτυπία 16-6-2000) ότι δεν υπάρχει οποιοδήποτε ζήτημα με οποιαδήποτε νέα μέτρα που να "φοβίζουν την εκκλησία". Ενώ λίγο πριν αυτά τα μέτρα τα είχε ανακοινώσει ο Σταθόπουλος. Όσο για τους ευρωπαίους δημοκράτες που βγήκαν με την ορμή της δήθεν εξουσίας να στηρίζουν τον Σημίτη στην υποτιθέμενη δημοκρατική απεπιθέση, κοιτούν έκπληκτοι το τέρας να προελαύνει δίχως καμιά αντίσταση από τον ηγεμόνα τους. Αντίθετα οι βασικοί βοηθοί του ηγεμόνα οι Λαλιώτης και Γ. Παπανδρέου έχουν βγει ο πρώτος σχεδόν ανοιχτά υπέρ του ιερατείου και ενάντια στους χειρισμούς της κυβέρνησης, ο δε δεύτερος, ο δήθεν αρχηγός των δημοκρατών τους πουλάει τώρα ομά αφού αμέσως μετά τη συγκέντρωση ζητάει το διάλογο εκκλησίας κυβέρνησης, διάλογο που ο προβοκάτορας Σημίτης αρνήθηκε από την πρώτη στιγμή ακριβώς για να προκαλέσει την μάξιμουμ κόντρα και την ηγεμονία του Χριστόδουλου στο εκκλησιαστικό μέτωπο. Ο Γ. Παπανδρέου πήρε καλύψεις απέναντι στη δημοκρατία εμφανιζόμενος από την αρχή ως το τέλος κατά της αναγραφής στις ταυτότητες, όμως η στιγμή που διάλεξε να μιλήσει για διάλογο ήταν τέτοια που να δικαιώνει εντελώς τον Χριστόδουλο που στη Θεσσαλονίκη δεν είχε σαν βασικό αίτημα το «όχι στις νέες ταυτότητες», αλλά το διάλογο με τον πρωθυπουργό.

Αφού όμως η προβοκάτσια πέτυχε πρέπει και ο προβοκάτορας να διασωθεί. Και πρέπει να διασωθεί από τον ίδιο το Χριστόδουλο.

Ο Χριστόδουλος λοιπόν φρόντισε και στη συγκέντρωση της Θεσσαλονίκης να υποβιβάσει αυτό καθαυτό το ζήτημα των ταυτοτήτων και να δώσει την έμφαση στο διάλογο για να επιτρέψει στον Σημίτη μια νίκη, δηλαδή να φανεί ότι ο πρωθυπουργός έχει την εξουσία να πάρει μια σημαντική συμβολική απόφαση που περιορίζει την τυπική δύναμη της εκκλησίας, αλλά δεν μπορεί να είναι ανώτερος του Χριστόδουλου, ή καλλίτερα της "ορθοδοξίας". Άλλωστε και ο προβοκάτορας είχε φροντίσει να μην εκτεθεί με οποιαδήποτε δήλωση που θα προανήγγειλε κάποιο μέτρο χωρισμού της εκκλησίας από το

λιγκέντσια", μόνο οι αφελείς δημοκράτες που μπήκαν μπροστά στην προβοκάτσια των ταυτοτήτων.

Επίσης σε μεγάλο βαθμό άθικτο θα μείνει και το ψευδοΚΚΕ που και είναι μέσα στην γενική αντιδυτική πλατφόρμα Χριστόδουλου και είχε χάσει την Κανέλλη και το Ζουράρι σταθερά δίπλα στους παπάδες.

Το ζήτημα είναι τι θα γίνει με τον ΣΥΝ, που εκτέθηκε ολόκληρος. Πιστεύουμε ωστόσο δύο πράγματα: Πρώτο ότι δεν εκτέθηκε βαθιά γιατί φρόντισε σε κάθε περίπτωση και σε κάθε τηλεοπτική συζήτηση να ορκίζεται στην "υπεροχή" ορθοδοξία που τη συμφέρει τάχα ο χωρισμός από το κράτος (Λες και υπάρχει πιο κρατικόδου-

συνέχεια στη σελ. 10

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΣΥΝΘΕΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ 17N

συνέχεια από τη σελ. 1

εκείνη της 17N, και κατηγορούν τη σημερινή ελληνική κυβέρνηση για το ασύλληπτο αυτών των πιο άνετων τρομοκρατών της γης.

Η κυβέρνηση απαντάει, και μάλιστα δια στόματος Γ. Παπανδρέου (συνέντευξη πρόσφατα στο CNN), ότι είναι πολύ δύσκολο να συλληφθεί η 17N, γιατί είναι πολύ... μικρή, ενώ ταυτόχρονα για αρκετά χρόνια τελευταία το ρωσόδουλο καθεστώς έχει σταματήσει κάθε δολοφονική επίθεση ενάντια σε αμερικάνικους στόχους.

Αυτά τα επιχειρήματα προφανώς δεν έπεισαν τον αμερικάνικο μηχανισμό ασφάλειας, που έρχεται τώρα με μια ομοβροντία θέσεων των πιο βασικών Επιτροπών του Υπ. Εξωτερικών και του Κογκρέσου για τα ζητήματα της τρομοκρατίας, να ζητήσουν από την κυβέρνηση Κλίντον να κάνει ένα από τα δύο: Ή να υποχρεώσει την Ελλάδα να ανοίξει ουσιαστικά την αστυνομία της στις ΗΠΑ και να επιτρέψει σ' αυτή να δουλέψει για τη σύλληψη των τρομοκρατών, ή να τη θεωρήσει σαν εχθρική ή μισοεχθρική χώρα και να της κόψει κάθε στρατιωτική, οπότε και διπλωματική βοήθεια.

Αυτή η απαίτηση των Αμερικανών είναι βασικά λογική. Τα κνιτσιδία και οι φαιοκόκκινοι γενικά λένε ότι αυτή είναι μια ιμπεριαλιστική απαίτηση, που σημαίνει επέμβαση στα εσωτερικά ή στρατιωτικό εκβιασμό του ισχυρού σε βάρος του αδύνατου. Πρόκειται για απάτη. Οι ΗΠΑ είναι μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, αλλά όχι για τη συμπεριφορά της απέναντι στην Ελλάδα.

Κάθε χώρα στη βάση των ειρηνικών και πολιτισμένων σχέσεων με μια άλλη είναι απόλυτα υποχρεωμένη να εξασφαλίσει τη ζωή και την περιουσία των υπηκόων της άλλης στο έδαφός της, ιδιαίτερα μάλιστα τη ζωή των επισήμων διπλωματικών ή στρατιωτικών απεσταλμένων της. Αν δεν εξασφαλίζει αυτό το στοιχειώδη όρο μια κυβέρνηση, τότε είτε είναι εχθρική προς τη δοσμένη χώρα είτε ομολογεί την ανικανότητά της. Σ' αυτή την τελευταία περίπτωση καθιστά την άλλη χώρα, εν προκειμένω τις ΗΠΑ, κοινωνό και ελεγκτή της αδυναμίας της ζητώντας τη βοήθειά της για την εξόντωση της τρομοκρατίας.

Ο ιμπεριαλισμός στη στάση των ΗΠΑ συνίσταται στο ότι όλα αυτά τα χρόνια επιμένουν βασικά στο να ζητούν αποκλειστικά εσωτερική πολιτική επέμβαση και επέμβαση στα αστυνομικά ζητήματα, και όχι να θέτουν κύρια το ζήτημα της διακοπής των φιλικών σχέσεων εξαιτίας της απρόκλητης επίθεσης που δέχονται από το κυρίαρχο ελληνικό

καθεστώς. Μ' αυτό τον τρόπο οι ΗΠΑ θυμίζουν το άθλιο επιθετικό τους παρελθόν στην Ελλάδα και βάζουν βούτυρο στο ψωμί των σοσιαλφασιστών.

Εν πάσει περιπτώσει, το μαχαίρι έχει φτάσει πια στο κόκαλο και η ρωσόδουλη κυβέρνηση Σημίτη - Γ. Παπανδρέου καλείται οπωσδήποτε να κάνει ένα από τα δύο παραπάνω: Να συγκρουστεί με τις ΗΠΑ ή να της ανοίξει την αστυνομία.

Δε θέλει όμως κανένα από τα δύο. Για το πρώτο μιλήσαμε. Για το δεύτερο έχουμε να πούμε ένα πράγμα: Αν η ελληνική αστυνομία ανοίξει τον εαυτό της στις ΗΠΑ για τη "17N", τότε θα υποχρεωθεί τελικά να συλλάβει ένα υπεράνω πάσης υποψίας ηγετικό τμήμα της, και κυρίως ένα τμήμα του πολιτικού καθεστώτος.

Γι' αυτό ο Γ. Παπανδρέου και ο Χρυσοχοΐδης δεν υπογράφουν μια πολιτική συμφωνία τέτοιου είδους. Υπογράφουν μόνο ένα μνημόνιο τακτικής συνεργασίας ανάμεσα σε αστυνομικούς διευθυντές. Οι Αμερικανοί απαντούν ότι οι διευθυντές αλλάζουν και απαιτούν μια συμφωνία σε ανώτατο πολιτικό επίπεδο.

Οι πιέσεις απέναντι στην ελληνική κυβέρνηση είχαν γίνει τελευταία τόσο έντονες, καθώς ξεσηκώθηκε και ο αμερικάνικος Τύπος με άρθρα ενάντια στην ελληνική τρομοκρατία που δεν έ-

να υπογράψει η Ελλάδα το μνημόνιο συνεργασίας. Αυτό αμέσως το πίστεψαν όλα τα καφενεία της χώρας που δε χολοσκάνε γιατί επί 25 χρόνια οι Αμερικάνοι σκοτώνουν προβοκατόρικά τους δικούς τους, δίχως να έχουν κάνει ούτε ένα πόντο μεγαλύτερης πολιτικής διείσδυσης στην Ελλάδα. Από δω λοιπόν και μπρος ο Γ. Παπανδρέου θα μπορούσε να πει στις ΗΠΑ: "Δυστυχώς ο λαός μας πιστεύει ότι εσείς το κάνετε και δε μας αφήνει να υπογράψουμε το μνημόνιο".

Βέβαια, ένα τέτοιο επιχειρήμα από μόνο του και μεν θα απομάκρυνε τη συμφωνία ΗΠΑ-Ελλάδας, αλλά θα δυνάμωνε τους σκληρούς των ΗΠΑ, που δε ζητάνε στο βάθος κανένα μνημόνιο, αλλά καθαρό διπλωματικό πόλεμο με μια τέτοια τρομοκρατική Ελλάδα. Γι' αυτό το λόγο το χτύπημα δεν έγινε σε Αμερικανό, αλλά σε Βρετανό διπλωμάτη επίτηδες, ώστε να βάλει την Ευρώπη στο παιχνίδι.

Γενικά η "17N" χτυπάει ευρωπαίους, όπως και ευρωπαϊόφιλους αστούς γιατί αυτή είναι η στρατηγική του σοσιαλιμπεριαλισμού. Έχουμε ξαναπεί ότι η "17N" κάνει με αίμα αυτό που κάνει το ψευτοΚΚΕ πολιτικά. Η προκήρυξη της "17N" είναι πάντα μια συμπύκνωση του Ριζοσπάστη. Η στρατηγική λοιπόν του ψευτοΚΚΕ, που είναι η απομόνωση της Ελλάδας και η

Αμερικανούς την ψύχραιμη και γεμάτη κατανόηση αντίδραση του Μπλερ (βεβαίως του πιο ρωσόφιλου από τους Ευρωπαίους ηγέτες) και σε ένα βαθμό και του διπλωματικού κατεστημένου της Μ. Βρετανίας, και το αντιδιαστέλλουν στην "υπερβολική" αμερικάνικη αντίδραση. Είναι γεγονός άλλωστε ότι η άμεση πείρα της Ευρώπης στη 17Nοεμβρίτικη τρομοκρατία έχει πολύ μικρή ιστορία, και ως τη δολοφονία Σόντερς όχι αιματηρή (ρουκέτα στο σπίτι του Γερμανού πρεσβευτή), έτσι ώστε η Ευρώπη από τα πράγματα να έχει ηλιότερη στάση.

Άλλωστε και ο ίδιος ο στόχος Σόντερς δεν είναι καθόλου άσχετος με την ευρωαμερικάνικη αντιπαράθεση. Η "17N", δηλαδή το ελληνικό πολιτικό καθεστώς, δε σκοτώνει έναν τυχαίο ευρωπαίο διπλωμάτη, αλλά έναν ευρωπαίο στρατιωτικό, που συμβολίζει τη συνεργασία ΗΠΑ-Ευρώπης στον πόλεμο ενάντια στη Σερβία. Ο Σόντερς σκοτώνεται ως εχθρός του "ορθόδοξου τόξου" και σύμμαχος των ΗΠΑ. Αυτό το λέει καθαρά η "17N" στην προκήρυξή της. Τα ίδια είχε πει όταν έριξε τη ρουκέτα στο γερμανό πρεσβευτή. Το μήνυμα είναι σαφές: Οι ευρωπαίοι δεν κινδυνεύουν στην Ελλάδα όταν κάνουν μπίζνες. Κινδυνεύουν όταν συμμαχούν με τις ΗΠΑ ενάντια στο "ορθόδοξο τόξο". Αυτή είναι μια συγκεκριμένη σφήνα στις στρατιωτικές και πολιτικές σχέσεις ΗΠΑ - Ευρώπης.

Έτσι λοιπόν και η διπλωματία του Γ. Παπανδρέου ρίχνει όλο της το βάρος στον προσεταιρισμό της Ευρώπης ενάντια στις ΗΠΑ παίρνοντας ταχύτατες και πρωτοφανείς πρωτοβουλίες για να βάλει την Ευρώπη να συμμετέχει στο πολιτικό και αστυνομικό σύστημα σχέσεων για την τρομοκρατία, από το οποίο ως τώρα ήταν απέξω. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι πρωτοφανείς τιμές που γίνονται από τους ρωσόδουλους σε θύμα της "17N". Εκτός από τις τιμές στο αεροδρόμιο, κάνουν μέχρι και εκκλησιαστική τελετή για τον Σόντερς, στην οποία παρευρίσκεται εκτός από τους Παπανδρέου, Χρυσοχοΐδη και Χριστόδουλο, και ο βουλευτής του ψευτοΚΚΕ Σκυλάκος! (αναφέρθηκε σε τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων στις 16-6-2000). Ταυτόχρονα ο Χρυσοχοΐδης κάνει μια αναπαράσταση του εγκλήματος στη λεωφόρο Κηφισίας, καλεί το λαό στο κυνήγι της "17N", ενώ δίνει και το λόγο σε στέλεχος της Σκότλαντ Γιάρντ να απευθυνθεί στο κοινό υπέρ της σύλληψης των δολοφόνων.

Αυτή η εξαιρετική και συγκινητική ατμόσφαιρα έχει στόχο να αντιδιαστείλει από την αρχή ως το τέλος την Ευρώπη - θύμα στις δόλιες και, γιατί όχι, δολοφονικές δραστηριότητες των ΗΠΑ.

Όμως η βασική κίνηση του Γ. Παπανδρέου γίνεται στο καθαυτό διπλωματικό επίπεδο. Τέσσερις μόλις μέρες μετά τη δολοφονία, η αναπληρώτρια Υπ. Εξωτερικών Ε. Παπαζώη έφερε το θέμα της "17N" στο Συμβούλιο Γενικών υποθέσεων των 15 πριν από τη Σύνοδο Κορυφής στην Πορτογαλία. Σύμφωνα με δημοσίευμα της *Ελευθεροτυπίας* 13-6-2000 (που είναι ανυπόγραφο): "Στόχος της ελληνικής πλευράς είναι να αναληφθεί η κατ' αρχήν πρωτοβουλία από την Αθήνα και το Λονδίνο. Κατ' αυτόν τον τρόπο, δρώντας πάντα μέσα στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η κυβέρνηση επιχειρεί να μη δώσει την εικόνα της απομονωμένης χώρας στα θέματα της τρομοκρατίας και παράλληλα να αντικρούσει τους συνεχιζόμενους αμερικανικούς ισχυρισμούς περί ολιγογρίας της στην αντιμετώπιση του φαινομένου".

Σύμφωνα με την *Ελευθεροτυπία* της 14-6-2000, η Παπαζώη ζήτησε στη διάρκεια του δείπνου των Υπ. Εξωτερικών της Ε.Ε. που συμμετέχουν στις εργασίες του Συμβουλίου "την ενεργοποίηση των διαφόρων μορφών συνεργασίας που υφίστανται μεταξύ των 15 για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας", ενώ οι "εταίροι συμφώνησαν με τις απόψεις της και ο Βρετανός ομολογός της κ. Βαζ εξέφρασε τις ευχαριστίες της κυβέρνησής του για την αντιμετώπιση από ελληνικής πλευράς της δολοφονίας του Στέφεν Σόντερς".

Να λοιπόν πόσο χρήσιμη στην κατάλληλη στιγμή μπορεί να γίνει μια δολοφονία σαν κι εκείνη του Σόντερς, όταν οργανώνεται από ένα καθεστώς προβοκατόρων και μπορεί να αξιοποιηθεί από πάμπολλες πλευρές.

Τίποτα δεν πρέπει να πηγαίνει χαμένο. Ούτε καν η προκήρυξη. Εκεί οι καγκεμπίτες βρήκαν την ευκαιρία να μιλήσουν για τον Κόκκαλη και να τον εμφανίσουν σαν πράκτορα των ΗΠΑ, καθώς δυνάμωνουν οι αντιδράσεις στις ΗΠΑ για το γεγονός ότι αυτός ο πράκτορας της Στάζι και της ΚΓΒ έχει αναλάβει να κατασκευάζει εξαρτήματα των Patriot που θα εγκατασταθούν στην Ελλάδα, να κατασκευάζει εξαρτήματα των F-16 του ελληνικού στρατού και να κάνει μια σειρά προσπάθειες να αποσπάσει την εμπιστοσύνη του κατεστημένου των ΗΠΑ, αρχίζοντας από υποτροφίες στο Χάρβαρντ και φτάνοντας σε κοινές δουλειές με αμερικάνικα μονοπώλια στις τηλεπικοινωνίες στα Βαλκάνια.

Η "17N" αναλαμβάνει να καλύψει τον καγκεμπίτη με την ίδια σφαίρα με την οποία σκοτώνει έναν Ευρωπαίο, προσπαθώντας να χρησιμοποιήσει την Ευρώπη ενάντια στις ΗΠΑ. Αυτό είναι σύνθετη προβοκάτσια. Ή αλλιώς, μ' ένα σμπάρο πολλά τρυγόνια.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ ΣΤΙΣ 12/6

Όσο οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις στη χώρα μετά από κάθε χτύπημα της 17N θα λένε ανοιχτά ή θα υπονοούν ότι αυτό προέρχεται από τη Δύση - ενώ στην πραγματικότητα δυναμώνει το ρήγμα ανάμεσα στη Δύση και τη χώρα μας - τόσο ο αληθινός κερδισμένος από αυτό το ρήγμα, η ρώσικη διπλωματία και το δολοφονικό απόσπασμα που την υπηρετεί, θα μένουν ανέγγιχτα.

φτανε ούτε ο Κλίντον να τις σταματήσει.

Η "17N" επέμβηκε αυτήν ακριβώς τη στιγμή για να δώσει μια νέα διέξοδο και μια νέα μορφή στην πολιτική αντιπαράθεση Ελλάδα-ΗΠΑ.

Σκότωσε όχι έναν αμερικανό, αλλά ένα βρετανό διπλωμάτη. Οι βαθιές ΗΠΑ βγήκαν αμέσως και βρήκαν στο χτύπημα μια απόδειξη των ισχυρισμών τους.

Οι ρωσόδουλοι, που είχαν προετοιμάσει καλά το ελληνικό κοινό ενάντια στις αμερικάνικες πιέσεις ακόμα και με ένα άρθρο στο *Ποντίκι* τη μέρα της δολοφονίας του Σόντερς, βγήκαν αμέσως στο λαό και καλυμμένα (Λαλιώτης-Χρυσοχοΐδης και ο όλο και πιο ανόητος Πάγκαλος), ή ανοιχτά (ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ) κατήγγειλαν τις ΗΠΑ ότι έβαλαν τη "17N" να κάνει το φόνο για

ρήξη της με την Ε.Ε. ικανοποιείται με ένα τέτοιο χτύπημα. Αργά ή γρήγορα και η Ευρώπη θα ζητήσει λογαριασμό για τα εις βάρος της εγκλήματα στην Ελλάδα, και τότε πάλι οι σοσιαλφασίστες θα βγουν να μιλάνε για προβοκάτσια.

Όμως από **τακτική άποψη** η δολοφονία του Άγγλου διπλωμάτη δίνει σανίδα σωτηρίας στη διπλωματία Σημίτη - Γ. Παπανδρέου. Γιατί **βάζει στο παιχνίδι την Ευρώπη σε αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ**, στο ζήτημα της στάσης που πρέπει να κρατήσει η Δύση απέναντι στην ελληνική τρομοκρατία.

Αυτό το χτύπημα δίνεται όχι τυχαία σε μια εποχή που δυνάμουν αδιάκοπα και βαθύνουν οι ευρωαμερικανικές αντιθέσεις.

Δολοφονώντας τον "Άγγλο" οι ρωσόδουλοι δείχνουν στους

Η ΑΝΤΙΠΥΡΑΥΛΙΚΗ ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΥΤΙΝ

Ο Πούτιν επισκέφτηκε την Ιταλία πριν από 10 μέρες σαν την πρώτη από τις χώρες της νέας ευρωπαϊκής περιόδου του.

Αυτή η πρωτιά ήταν μια ανταμοιβή για την “άσωση” στάση που κράτησε η Ιταλία στο ζήτημα της Τσετσενίας, δηλαδή για τις ελάχιστες αντιδράσεις που σημειώθηκαν εκεί σε σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες (πλην της Ελλάδας βέβαια, όπου η σιωπή κυβέρνησης και αντιπολίτευσης δεν είχε όμοιά της πουθενά) και πιο πολύ σε σχέση με τη Γαλλία, που διέρρευσε ο Πούτιν ότι δε θα την επισκεφτεί, ώστε να την “τιμωρήσει” για τις έντονες διαμαρτυρίες της.

Εκεί λοιπόν, από το έδαφος αυτής της υποδειγματικής χώρας, ο Πούτιν έκανε την εξής πρόταση στην Ευρώπη: “να κατασκευαστεί ένα σύστημα αντιπυραυλικής άμυνας με τη συμμετοχή της Ευρώπης, του ΝΑΤΟ και των αμερικανών εταίρων μας”.

Αυτή την πρόταση ο Πούτιν με λιγότερη σαφήνεια και επισιμότητα την είχε εκφράσει από τη Μόσχα λίγο πριν την επίσκεψη Κλίντον στις 1 του Μάη, όταν μιλώντας στο αμερικάνικο δίκτυο NBC τόνισε πως είναι “δυνατό να ενώσουμε τις προσπάθειές μας για να εξουδετερώσουμε τις απειλές ενάντια στις ΗΠΑ, τη Ρωσία και τους εταίρους μας στην Ευρώπη”.

Παντού λοιπόν αυτός ο αρχικαγκεμπίτης, ο πνιγμένος στο αίμα βασιανιστής των Τσετσένων, βλέπει “εταίρους”, και από μια άποψη όλοι είναι εταίροι του, αφού όχι μόνο του επιτρέπουν να δολοφονεί, αλλά επιδιώκουν και την εύνοιά του.

Η πρόταση του Πούτιν είναι να περάσει αυτή η “εταιρική” σε ένα τέτοιο ψηλό σημείο, ώστε η Δύση να βρεθεί διαβρωμένη εσωτερικά και δεμένη χειροπόδαρα στις πυρηνικές και γενικότερα στρατιωτικές ορέξεις του Κρεμλίνου.

Η πρόταση αυτή δεν πέφτει από τον ουρανό. Είναι αποτέλεσμα ενός προσεκτικού σχεδιασμού της προεδρίας Κλίντον, η οποία τώρα πλησιάζει στο τέλος της, για να εμπλέξει τη Ρωσία στην πυρηνική άμυνα των ΗΠΑ και της Ευρώπης, και πιο πολύ για να ματαιώσει ένα μεγαλεπήβολο σχέδιο πυρηνικής άμυνας των ΗΠΑ.

Το ζήτημα ξεκίνησε με ένα σχέδιο της προεδρίας Κλίντον να κατασκευάσει ένα αντιπυραυλικό σύστημα που θα εμποδίζει στρατηγικούς πυραύλους που ενδεχόμενα θα εξαπολυθούν από τα κράτη-“αλήτες” (Ιράν, Ιράκ, Β. Κορέα, Λιβύη κ.λπ.) να φτάσουν στο αμερικάνικο έδαφος. Αυτό το σύστημα περιλαμβάνει ένα σύστημα από ραντάρ και πυραύλους που θα κοστίζει γύρω στα 50 δις δολάρια και θα είναι έτοιμο σε πρώτη φάση το 2005 και στην ολοκληρωμένη του φάση το 2010. Η συνηγορημένη του ονομασία είναι NMD (National Missile Defense).

Το σχέδιο το προτείνει το Πεντάγωνο καθ’ υπόδειξη του Κλίντον. Αυτός επιμένει μάλιστα ότι, αν είναι να παρθεί οριστική απόφαση, αυτή πρέπει να ληφθεί οπωσδήποτε από αυτό το φθινόπωρο, ώστε η κατασκευή του να μπορεί να αρχίσει το καλοκαίρι του 2001 με την τοποθέτηση ενός τεράστιου και βασικού ραντάρ στην Αλάσκα. Επειδή οι εργασίες μιας τέτοιας τοποθέτησης στην Αλάσκα μπορούν να γίνουν μόνο το καλοκαίρι, αν η απόφαση καθυστερήσει, λέει η προεδρία Κλίντον, τότε το πρώτο στάδιο του συστήματος θα ολοκληρωθεί μετά το 2005. Αλλά η προεδρία Κλίντον εκτιμά ότι ως το 2005 θα είναι έτοιμοι οι διηπειρωτικοί πύραλοι της Β. Κορέας και θα μπορούν ακόμα και να χτυπήσουν τις ΗΠΑ.

Η αντιπολίτευση του Ρεμπουμπλικάνικου κόμματος, με επικεφαλής τον Μπους, είναι γενικά φανατική υπέρ ενός αντιπυ-

ραυλικού συστήματος, και μάλιστα πολύ μεγαλύτερης κλίμακας, αλλά δε συμφωνεί ότι οι χρόνοι και τα περιθώρια είναι ακριβώς αυτά που εκτιμάνε οι κύκλοι του Πενταγώνου που εισηγούνται αυτό το σχέδιο και ισχυρίζονται ότι δεν επείγει μια τέτοια απόφαση. Η εξήγηση γι’ αυτή τη σπουδή, σύμφωνα με τους ρεμπουμπλικάνους, είναι ότι ο Κλίντον θέλει να προικίσει τον Γκορ και το Δημοκρατικό Κόμμα με το επιχείρημα ότι νοιάζονται για την προστασία της χώρας, επιχείρημα που θα τους επιτρέψει να αντισταθούν στις αυξανόμενες επικρίσεις των Ρεμπουμπλικάνων ότι έχουν παραμελήσει την αμερικάνικη πυρηνική άμυνα (*Economist*, 3 Ιούνη).

Η εξήγηση που μπορούμε να δώσουμε εμείς είναι ότι ο Κλίντον επισπεύδει το NMD γιατί βιάζεται να βάλει από τώρα τη Ρωσία στο παιχνίδι των πυραύλων, πριν τελειώσει η προεδρία του το Νοέμβρη, δηλαδή η προεδρία της ρωσόφιλης φράξιας (Κλίντον-Γκορ) της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής.

Γιατί το ζήτημα της αντιπυραυλικής άμυνας (NMD) αυτόματα βάζει ζήτημα Ρωσίας. Και το βάζει μάλιστα με έναν ακραίο τρόπο: Σύγκρουση και ρήξη με τη Ρωσία ή βάθεμα της ενότητας μαζί της.

Να γιατί.

Μέχρι σήμερα η βασική αρχή που διέπει τις σχέσεις πυρηνικής ισχύος ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις είναι η αρχή της Αμοιβαίας Βεβαιωμένης Καταστροφής, πιο γνωστή σαν πυρηνική αποτροπή, που συνηγορείται διεθνώς με τα αρχικά MAD (Mutually Assured Destruction). Αυτό σημαίνει ότι κάθε μια από τις δύο χώρες ΗΠΑ και Ρωσία δε θα χρησιμοποιήσει πρώτη τα πυρηνικά της όσο είναι σίγουρη ότι η αντίπαλός της θα της απαντήσει με τα δικά της και θα την καταστρέψει. Το δόγμα MAD στηρίζεται αποκλειστικά στο ότι η καταστροφή θα είναι αμοιβαία. Αλλά για να είναι εξασφαλισμένη η αμοιβαιότητα στην καταστροφή, η κάθε μια από τις δύο πυρηνικές δυνάμεις δεσμεύεται να μην ξεδιπλώσει έναν τέτοιο αμυντικό μηχανισμό που θα της επιτρέψει να προφυλαχτεί από μια πυρηνική επίθεση της άλλης. Στη βάση αυτής της λογικής υπογράφηκε το 1972 ανάμεσα στις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ η περίφημη αντιβαλλιστική συμφωνία που συνηγορείται διεθνώς ως ABM (Anti-Ballistic Missile Treaty) και δεσμεύει τη Μόσχα και την Ουάσιγκτον να μην αναπτύξουν ποτέ αντιπυραυλικά συστήματα.

Η αμερικάνικη πλευρά διατυπώνει τώρα τη θέση ότι δεν είναι δυνατό να μην υπάρχει καμιά παρέκκλιση από τη συμφωνία του ’72, αφού έχει δημιουργηθεί τώρα μια νέα κατάσταση με την εμφάνιση

κρατών που δεν είναι ούτε η “σοβαρή” και “φιλική” Ρωσία, ούτε η “σοβαρή” και “φιλική” Κίνα, αλλά τα κράτη-αλήτες (rogue states, όπως τα ονομάζουν οι αμερικάνοι) που προαναφέραμε, και τα οποία θα μπορούν σε λίγα χρόνια να ρίξουν λίγες πυρηνικές κεφαλές στις ΗΠΑ, αν το θελήσουν. Απέναντι σ’ αυτές λοιπόν τις λίγες πυρηνικές κεφαλές, λένε οι ΗΠΑ, θα πρέπει να υπάρχει μια μικρής κλίμακας πυρηνική ομπρέλα που δε θα έχει καμιά σχέση με το σχέδιο της στρατηγικής άμυνας της εποχής Ρήγκαν, το γνωστό σαν πόλεμο των άστρων, που σκόπευε να αποτρέψει όχι την επίθεση μερικών μετρημένων στα δάκτυλα πυρηνικών κεφαλών ενός κράτους-“αλήτη”, αλλά την επίθεση των χιλιάδων και δεκάδων χιλιάδων πυρηνικών κεφαλών που θα μπορούσε να εξαπολύσει η ίδια η Ρωσία.

Στην ουσία, η στρατιωτική αυτή γραμμή της προεδρίας Κλίντον αντιστοιχεί στη βλακώδη πολιτική θεωρία που κυριαρχεί δίχως σοβαρή αμφισβήτηση από την εποχή της περεστρόικα στους κόλπους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ότι ο κύριος εχθρός των ΗΠΑ και της Δύσης γενικά είναι οι μικροτραμπούκοι του τρίτου κόσμου και όχι οι μεγάλοι νεοχιτλερικοί προστάτες τους, που είναι η Ρωσία και η Κίνα.

Αυτός είναι ο λόγος που η προεδρία Κλίντον δεν αποφασίζει να εγκαταστήσει το NMD (το νέο αντιπυραυλικό σύστημα) πριν πείσει τη Ρωσία να αποδεχτεί ότι αυτό δεν παραβιάζει την ABM (την αντιβαλλιστική συμφωνία) του 1972, διαβεβαιώνοντάς τη Ρωσία –και μάλιστα γραπτά– ότι είναι τόσο μικρό το εύρος της NMD, ώστε οι χιλιάδες πυρηνικές κεφαλές της Ρωσίας, ακόμα και αν μειωθούν με μια νέα συνθήκη περιορισμού των στρατηγικών όπλων (START 3) σε 2000 με 2500 πυρηνικές κεφαλές, θα είναι πάλι σε θέση να καταστρέψουν άνετα και πολλές φορές την Αμερική.

Η προεδρία Κλίντον λοιπόν εκλιπαρεί τη Ρωσία, δηλαδή το μαζικό δολοφόνο Πούτιν, να κάνει μια μικρή, τόση δα, υποχώρηση απέναντι στην ABM γι’ αυτούς τους “παλιοαλήτες” που ενοχλούν τις υπερδυνάμεις.

Πώς απαντάει λοιπόν ο αρχικαγκεμπίτης Πούτιν σε τέτοιες ικεσίες;

Μα παριστάνει το δύσκολο, τον απατημένο, ακόμα και τον εξοργισμένο και δηλώνει πως δεν πείθεται ότι τελικά οι ΗΠΑ δε θα προχωρήσουν μεθαύριο σ’ ένα νέο πόλεμο των άστρων, οπότε η Ρωσία θα χρειαστεί να φτιάξει το δικό της αντιπυραυλικό σύστημα, οπότε τέρμα η ABM, τέρμα και οι START 1 και START 2 που στηρίζονται στην ABM, τέρμα η ύφεση και αρχίζει ο νέος ψυχρός πόλεμος.

Και πριν αποσώσει το λογίδριό του ο καγκεμπίτης, βγαίνει η Κίνα να πει ότι ακόμα και αν η Ρωσία δεχτεί, η ίδια δε δέχεται αλλαγή του ABM, γιατί έχει πολύ λίγους πυραύλους (είναι αλήθεια ότι διαθέτει λίγες δεκάδες) και ότι αν εγκαταστήσει μια οσοδήποτε μικρή NMD η Αμερική, τότε η Κίνα δεν μπορεί να απειλήσει πυρηνικά τις ΗΠΑ, οπότε μπορεί να δεχτεί πυρηνική επίθεση από αυτές για την Ταϊβάν ή για οτιδήποτε άλλο.

Απ’ αυτή τη δήλωση της Κίνας πιάνο-

νται παραπέρα οι Ρώσοι ειδικοί των αμυντικών ζητημάτων και συνεχίζουν το κεντημα. “Βλέπετε”, λένε στους δυτικούς, “ότι ακόμα και αν η Ρωσία υποχωρήσει η Κίνα θα θυμώσει και θα αναπτύξει νέους πυραύλους. Μόλις το κάνει αυτό η Κίνα, θα απαντήσει με νέους πυραύλους η Ινδία, στην Ινδία θα απαντήσει με κλιμάκωση το Πακιστάν και τότε ξεχάστε κάθε συνθήκη για τη μη διάδοση των πυρηνικών όπλων, για απαγόρευση των πυρηνικών δοκιμών κ.λπ. Οπότε Χάος στον πλανήτη” (όπως προκύπτει από μία συνέντευξη Ρώσων ειδικών στη *Monde*, 4-5 Ιούνη).

Μόλις βλέπουν θυμωμένη τη Ρωσία και ακούνε τέτοια λόγια οι Ευρωπαίοι παχύδερμοι μονοπωλιστές, που θέλουν παντού ησυχία για να κινείται το κεφάλαιο και τα εμπορεύματά τους, καθώς και να ξεδεύουν πιο λίγα λεφτά για την άμυνά τους, παθαίνουν ένα τρέμουλο, μια ανησυχία και φωνάζουν με θυμό αλλά και ανημπόρια, όχι απευθυνόμενοι στους Ρώσους και Κινέζους ναζί, αλλά απευθυνόμενοι στους αμερικάνους πυρηνικούς προστάτες τους, ότι η Αμερική κοιτάει τον εαυτό της και δε σκέφτεται την άμυνα της Ευρώπης απέναντι στα κράτη-“αλήτες”, αλλά κυρίως δε σκέφτεται τι θα πάθει η Ευρώπη αν η Ρωσία θυμώσει, θυμώσει και η Κίνα και διαλυθεί όλη η μεταψυχροπολεμική παγκόσμια ισορροπία. Έτσι λοιπόν όλα αυτά τα θλιβερά ανθρωπάκια που διοικούν την Ευρώπη απαιτούν από τον Κλίντον να σταματήσει αμέσως κάθε NMD οπωσδήποτε αν δεν πείσει τη Ρωσία.

Αυτό σημαίνει ότι το θήραμα είναι στο πιάτο του Πούτιν και είναι η στιγμή για το ιδανικό χτύπημα στο οποίο ειδικεύεται τους τελευταίους 3 αιώνες η τσαρική διπλωματία (με το μικρό σχετικό διάλειμμα της σοσιαλιστικής Ρωσίας).

Το χτύπημα είναι μια πρόταση συνδιαχείρισης, που σημαίνει παράλυση για όλους τους άλλους και υπερδραστηριότητα για τη Ρωσία.

Λέει δηλαδή η Ρωσία στις ΗΠΑ: Αν κύριοι κινδυνεύετε εσείς από τα κράτη-αλήτες, που το δεχόμαστε ότι κινδυνεύετε, κινδυνεύουμε κι εμείς, κινδυνεύει και η Ευρώπη. Γιατί λοιπόν να μη φτιάξουμε όλοι μαζί μια πυρηνική ομπρέλα που να προστατεύει όλους μας;

Μ’ αυτή την πολιτικά ακαταμάχητη πρόταση κατέβηκε λοιπόν ο Πούτιν στην Ρώμη και μ’ αυτήν πρόσφερε στους δυτικοευρωπαίους μια πλατφόρμα ή έστω ένα πειστικό πρόσχημα εναντίωσης στο αμερικάνικο σχέδιο. Η αποδοχή της ρώσικης πρότασης ως αυτή τη στιγμή είναι τόσο ισχυρή από την πλευρά των Σρέντερ και Σιράκ, ώστε ποτέ δεν ήταν τόσο έντονη και χειροπιαστή η αντίθεση ανάμεσα σε Ευρώπη και ΗΠΑ σε στρατηγικά ζητήματα, και ποτέ άλλοτε η Ευρώπη δε βρέθηκε τόσο εμετικά κοντά στους ρώσους σοσιαλναζί σ’ αυτό το επίπεδο.

Οι Ρώσοι δε χτύπησαν χωρίς να εκτιμήσουν το γενικότερο πολιτικό ψυχολογικό κλίμα που υπάρχει σήμερα ανάμεσα σε Ευρώπη και ΗΠΑ. Η ευρωαμερικάνικη αντίθεση έχει βαθύνει και στο οικονομικό επίπεδο σε μια σειρά ζητήματα που

Η ρώσικη Εταιρεία των Φιλικών

του Δημήτρη Λιθοξόου

Με τη συνθήκη του *Κιουτσούκ Καϊναρτζή* η Ρωσία υποχρέωσε την Οθωμανική Αυτοκρατορία: α) σε καταβολή πολεμικής αποζημίωσης τεσσάρων εκατομμυρίων χρυσών ρουβλίων, β) σε κατοχύρωση της αυτονομίας των ηγεμονιών Μολδαβίας και Βλαχίας και της πολιτικής ανεξαρτησίας των Τατάρων της Κριμαίας, γ) σε αναγνώριση του δικαιώματος προστασίας των ορθόδοξων χριστιανών υπηκόων της Πύλης από τον τσάρο, δ) σε παροχή του δικαιώματος της ελεύθερης ναυσιπλοΐας στον Εύξεινο στα υπό ρωσική σημαία εμπορικά πλοία και του ελεύθερου εμπορίου εντός της οθωμανικής επικράτειας για τους ρώσους υπηκόους και ε) την ελευθερία δημιουργίας ρωσικών προξενείων, σε όποια οθωμανική πόλη η τσαρική κυβέρνηση εκρίνε σκόπιμο.

Η Αικατερίνη Β' δεν παραιτήθηκε ωστόσο από το μεγάλο σχέδιο της, τη διάλυση δηλαδή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης. Το Σεπτέμβριο του 1782 έκανε καθαρό το σχέδιο της αυτό (το επονομαζόμενο "ελληνικό") στον αυτοκράτορα της Αυστρίας Ιωσήφ Β'.

Πρότεινε αντιοθωμανική ρωσο-αυστριακή συμμαχία. Η Αυστρία θα κατακτούσε τη βόρεια Σερβία, το Μαυροβούνιο, τη Βοσνία και την Ερζεγοβίνη. Η Ρωσία θα λάμβανε υπό την προστασία της το νέο *Βυζαντινό Κράτος* που θα περιελάμβανε τη Θράκη με την Κωνσταντινούπολη και τα στενά, τη Βουλγαρία, τη Μακεδονία και τη Θεσσαλία και θα είχε για ηγεμόνα τον εγγονό της Αικατερίνης Β' Κωνσταντίνο (που για το λόγο αυτό είχε λάβει το όνομα του τελευταίου βυζαντινού αυτοκράτορα). Η Βλαχία και η Μολδαβία θα αποτελούσαν το ενιαίο *Βασίλειο της Δακίας* με ηγεμόνα το ρώσο αριστοκράτη Ποτέμκιν.

Ο Ιωσήφ Β', δέχτηκε την αντιοθωμανική συμμαχία, διαβλέποντας όμως ότι τόσο το *Βυζαντινό Κράτος* όσο και εκείνο της *Δακίας*, θα μετατρέπονταν γρήγορα σε ρώσικες επαρχίες, κράτησε επιφυλάξεις για τον τρόπο διανομής των εδαφών. Η Ρωσία όμως βιαζόταν. Ένα χρόνο αργότερα παραβιάζει τη συνθήκη του *Κιουτσούκ Καϊναρτζή* και προχωρά στην προσάρτηση της Κριμαίας. Ο Γρηγόρης Ποτέμκιν αναλαμβάνει τη δημιουργία πολεμικού ναυστάθμου στη Σεβαστούπολη, στα εγκαίνια του οποίου παραβρίσκονται το 1787, τόσο η Αικατερίνη Β' όσο και ο αυτοκράτορας της Αυστρίας Ιωσήφ Β'.

Τον ίδιο χρόνο ξεσπά ο πόλεμος των συμμάχων Ρωσίας - Αυστρίας κατά της Πύλης. Η Αυστρία καταλαμβάνει το πασαλίκι του Βελιγραδίου και μέρος της Βοσνίας, τελικά όμως ηττάται από τους Οθωμανούς υποχωρεί και συνθηκολογεί μονομερώς (1791). Αντίθετα τα ρωσικά στρατεύματα προελαύνουν στα παράλια του Ευξείνου και στις παραδουνάβιες ηγεμονίες. Η Πύλη αναγκάζεται να υπογράψει το 1792 συνθήκη ειρήνης στο Ιάσιο. Με αυτή παραχωρεί στη Ρωσία τις βόρειες ακτές του Ευξείνου και αναγκάζεται να ανανεώσει όλους τους όρους της συνθήκης του *Κιουτσούκ Καϊναρτζή*.

Ήδη όμως υπάρχει ένας νέος παράγοντας που ανατρέπει δραματικά τις ισορροπίες στην Ευρώπη. Πρόκειται για τη γαλλική επανάσταση του 1789 με τις τεράστιες κοινωνικοπολιτικές συνέπειες της αλλά κυρίως τη στρατιωτική δύναμη που αποκτά υπό την αρχηγία του Ναπολέοντα Βοναπάρτη και το θανάσιμο κίνδυνο που συνιστά για όλες τις ευρωπαϊκές μοναρχικές αυλές της εποχής.

Οι επιτυχίες των στρατού του Ναπολέοντα σε όλα

Συνεχίζουμε σ' αυτό το φύλλο της *Νέας Ανατολής* τη δημοσίευση σε πρώτη έκδοση ενός νέου κεφαλαίου της ιστορικής μελέτης του Δ. Λιθοξόου για το 1821 και για το ρόλο της Ρωσίας σ' αυτό. Πρόκειται για το καθοριστικής σημασίας ζήτημα της Φιλικής Εταιρείας το οποίο ο Δ. Λιθοξόου εξετάζει διεισδυτικά και το αναλύει αποκαλύπτοντας το μηχανισμό που έχτισε με μακρόχρονο σχεδιασμό και αφάνταστες καλύψεις η ρώσικη διπλωματία προκειμένου να κατακτήσει, ύστερα από οδυνηρές αποτυχίες, ένα στρατηγικό έρεισμα στη Βαλκανική.

τα μέτωπα είναι τέτοιες που ανατρέπουν προσωρινά όλες τις παραδοσιακές συμμαχίες και αντιπαλότητες μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών.

Η ρωσική εξωτερική πολιτική δεν μπορεί παρά να επηρεαστεί δραματικά από αυτές τις εξελίξεις. Η προέλαση του Βοναπάρτη στην Ιταλία, η εκστρατεία του στην Αίγυπτο και οι προς ανατολάς βλέψεις του (που θα καταλήξουν αργότερα μέχρι και στην κατάκτηση της Μόσχας) οδηγούν το 1798 σε πρόσκαιρη ρωσο-οθωμανική συμμαχία, η οποία θα καταλήξει, όσον αφορά τα ελλαδικά πράγματα, σε εκδίωξη των Γάλλων και στην κατάληψη υπό του ρωσικού και οθωμανικού στόλου των νήσων του Ιονίου τον Φεβρουάριο του 1799 και στη δημιουργία τον Μάρτιο του 1800 της υπό την επικυριαρχία της Πύλης *Ιονίου Πολιτείας*.

Στην Κέρκυρα, πρωτεύουσα της νεοσύστατης πολιτείας των επτανήσιων αριστοκρατών, οι Ρώσοι συναντούν τον άνθρωπο που χρειάζονταν για τους μελλοντικούς επιτελικούς χειρισμούς τους στο ανατολικό ζήτημα: τον νεαρό γιατρό και κόμη Ιωάννη Καποδίστρια.

Γιος του ρωσόφιλου κόμη Αντωνίου - Μαρία Καποδίστρια (ανακηρυγμένος υπό του τσάρου *Ιπότης του τάγματος της Ιερουσαλήμ*, για την προς τη Ρωσία υπηρεσίες του), στρατολογείται το 1803 σαν πράκτορας από τον ζακυνθινή καταγωγής πληρεξούσιο υπουργό της Ρωσίας στα Επτάνησα κόμη Γεώργιο Μοτσενίγκο και αναλαμβάνει γραμματέας (: υπουργός) *Εξωτερικών Ναυτικών και Εμπορίου* της *Δημοκρατίας των Επτανήσων* (όπως μετονομάστηκε).

Ο Ιωάννης Καποδίστριας δουλεύει με ζήλο για την προώθηση των ρωσικών συμφερόντων και διακηρύσσει παντού ότι *μόνο η Ρωσία έχει τη δύναμη και τη θέληση να βελτιώσει την τύχη των ελλήνων προυχόντων*. Την ευαρέσκεια του προς τον Ι. Καποδίστρια, για την υπό την καθοδήγηση του Γ. Μοτσενίγκου προς την Ρωσία προσφερομένων υπηρεσιών, εκφράζει εγγράφως ο τσάρος Αλέξανδρος Α' στις 15 Μαρτίου 1804, αμείβοντάς τον ταυτόχρονα με το αξίωμα του *Συμβούλου*.

Ο Ιωάννης Καποδίστριας είναι ο πρώτος υπουργός *ελληνικής πολιτείας* που στρατολογείται και εργάζεται για τα συμφέροντα της Ρωσίας. Τη θέση αυτή στα Επτάνησα την κρατά μέχρι τον Ιούλιο του 1807, οπότε με τη ρωσο-γαλλική συνθήκη του Τίλσιτ, τα νησιά επανέρχονται στη γαλλική κυριαρχία.

Ήδη από το 1806 η Ρωσία ξαναβρίσκεται σε πόλεμο με την Τουρκία και ο τσάρος Αλέξανδρος Α' παζαρεύει ανεπιτυχώς με τον Ναπολέοντα την εφαρμογή του "*ελληνικού σχεδίου*" της γιαγιάς του Αικατερίνης Β', περί ρωσικής ανασύστασης του Βυζαντίου. Ο Βοναπάρτης αρνείται τελικά τις ρωσικές προ-

τάσεις, θεωρώντας πως η Κωνσταντινούπολη δεν είναι απλώς μία πόλη αλλά η "αυτοκράτειρα του κόσμου". Εντυπωσιάζεται ωστόσο από το γεγονός, όπως γράφει ο Γκρόσβενορ, ότι "*καμιά τιμή δεν ήταν αρκετά υψηλή, κανένας όρος αρκετά βαρύς ώστε ο ρώσος τσάρος να μην τον είχε αποδεχθεί ευχαρίστως προκειμένου να αποκτήσει αυτή την πόλη*".

Ο Καποδίστριας αποτελεί το βασικό πρωταγωνιστή στην ιστορία της *Εταιρείας των Φιλικών*, γεγονός που επιβάλει ώστε η δομή της παρούσας αφήγησης να περιστρέφεται στο εξής γύρω από το πρόσωπο του.

Ο ρόλος του ρώσου πράκτορα στα γαλλοκρατούμενα Επτάνησα διαρκεί μόνο για ένα χρόνο καθώς ο τσάρος έχοντας εκτιμήσει τις ικανότητες του Καποδίστρια, τον ονομάζει *ιπότη* του παρασήμου της Αγίας Άννας Β' τάξεως, τον διορίζει στο ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών και του στέλνει χρήματα για να μεταβεί στην Πετρούπολη και να αναλάβει νέα σημαντικότερα καθήκοντα.

Διαβάζοντας την από 27 Μαΐου 1808 επιστολή του ρώσου καγκελαρίου Ρουμιάντσεφ, με την οποία ενημερώνεται για τη νέα θέση που του προσφέρει ο τσάρος, ο Καποδίστριας αποφασίζει, σύμφωνα με τα λεγόμενα του, να αφιερώσει στον τσάρο Αλέξανδρο ολόκληρη τη ζωή του, "*εάν η ταπεινή αυτή προσφορά ηδύνατο να είναι αρεστή εις την Αυτού Αυτοκρατορικήν Μεγαλειότητα*".

Τον Ιανουάριο του 1809 ο Καποδίστριας φτάνει στην Πετρούπολη και συναντά για πρώτη φορά τον Αλέξανδρο Α', ο οποίος του ανακοινώνει πως τον θεωρεί αφοσιωμένο και έμπιστο άνθρωπό του. Τη νέα του θέση του συμβούλου στο υπουργείο Εξωτερικών αναλαμβάνει το Μάιο με ετήσιες αποδοχές 3000 χρυσών ρουβλίων.

Ο καγκελάριος Ρουμιάντσεφ αναθέτει στον Καποδίστρια τη συστηματική παρακολούθηση της κατάστασης στα Βαλκάνια και την περιοδική σύνταξη υπομνημάτων. Για την άντληση των πληροφοριών του ο Καποδίστριας εκτός από τις πηγές του ρωσικού υπουργείου, οργανώνει ένα προσωπικό δίκτυο με δικούς του ανθρώπους που ζούσαν στην οθωμανική επικράτεια.

Ο Καποδίστριας ανταμείβεται για τις υπηρεσίες του με προαγωγή στη θέση του εκτάκτου γραμματέα στη ρώσικη πρεσβεία της Βιέννης. Στην αυστριακή πρωτεύουσα φτάνει τον Οκτώβριο του 1811 και αντιμετωπίζει την ψυχρότητα του ρώσου πρεσβευτή κόμη Στάκελμπεργκ που υποψιάζεται πως ο νέος υφιστάμενος του έχει αποστολή την παρακολούθησή του. Ο κύρια εργασία του Καποδίστρια είναι η συγκρότηση δικτύου πληροφοριών για τα οθωμανικά πράγματα, αποτελούμενο από ρωσόφιλους ρωμιούς εμπόρους που έχουν ως έδρα των οίκων τους τη Βιέννη αλλά οι οικονομικές δραστηριότητές τους απλώνονται σε όλη τη Βαλκανική.

Ο υπουργός Εξωτερικών της Αυστρίας Κλήμης Μέττερνιχ, ο σημαντικότερος διπλωμάτης της εποχής, διέκρινε την επικινδυνότητα του Καποδίστρια από τις πρώτες μέρες της άφιξης του στη Βιέννη και ζητάει από τον αυστριακό υπουργό της Αστυνομίας Χάγκερ τη συστηματική παρακολούθησή του. Στις 14 Νοεμβρίου ο Χάγκερ ενημερώνει εγγράφως το Μέττερνιχ για τα αποτελέσματα των ερευνών του

συνέχεια από τη σελ. 5

αναφορικά με τον μυστικό τούτο πράκτορα της Ρωσίας “Δεν υπάρχει αμφιβολία, γράφει, ότι ο Καποδίστριας προώρυσται εκτός του κυρίου (:επισήμου) ρόλου του να προσηλυτίσει και οργανώσει κατά το πνεύμα της ρωσικής πολιτικής τους εν Βιέννη Έλληνας. Τούτο συνάγεται και εκ των ημετέρων ερευνών, καθ’ ας συνδέεται ούτος μετά τινών πλουσίων ελληνικών εμπορικών οίκων με διακλαδώσεις διά των οποίων είναι εις θέσιν ο Καποδίστριας όχι μόνο να ασκήση επιρροήν επί άλλων, αλλά και να συγκεντρώση δι’ αυτών πληροφορίας πολιτικής φύσεως εκ πολλών περιοχών”.

Η ιδέα του Καποδίστρια για την ανάληψη συστηματικής προσπάθειας προσανατολισμού των ορθόδοξων υπηκόων της Πύλης στην κατεύθυνση της οργάνωσης μιας γενικευμένης εξέγερσης υπό ρωσική καθοδήγηση, υπάρχει σε διάφορα υπομνήματά του αυτής της περιόδου προς το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών, σύμφωνα με το ρώσο ιστορικό Γρηγόρη Αρς. Το σχέδιο του Καποδίστρια, είναι εξάλλου απόλυτα σύμφωνο με το πνεύμα της ρωσικής πολιτικής, που κατά τη διάρκεια του ρωσοτουρκικού πολέμου 1806 – 1812, υποκινεί, εξοπλίζει και χρηματοδοτεί τη σερβική εξέγερση του Τσέρνι Τζόρτζε (Καραγιώργεβιτς).

Λίγο πριν την εισβολή του Ναπολέοντα στη Ρωσία, ο Καποδίστριας φεύγει για το Βουκουρέστι όπου αναλαμβάνει στις αρχές Ιουνίου του 1812 το διπλωματικό γραφείο του Ρώσου αρχιστράτηγου Τσιτσαγκόφ. Ο Καποδίστριας παραμένει στη θέση του και μετά την αντικατάσταση του Τσιτσαγκόφ από το στρατηγό Μπάρκλε ντε Τόλλυ, το Φεβρουάριου του 1813. Για τις υπηρεσίες του την περίοδο του ρωσογαλλικού πολέμου ο Καποδίστριας παρασημοφορείται τρεις φορές από τον τσάρο. Στη συνέχεια, με εντολή του τελευταίου μεταβαίνει στην Ελβετία το Νοέμβριο του 1813 όπου και επιχειρεί να επηρεάσει τις πολιτικές εξελίξεις προς όφελος των ρωσικών συμφερόντων.

Με το τέλος της κυριαρχίας του Ναπολέοντα στην Ευρώπη και την απόσυρσή του στη νήσο Έλβα, οι νικητές συγκαλούν στη Βιέννη το συνέδριο Ειρήνης. Η επίσημη ρωσική αντιπροσωπεία αποτελείται από τους Ραζουμόφσκι, Νέσελρον και Στάκελμπεργκ. Ο άνθρωπος όμως που ουσιαστικά θα ηγηθεί της ρωσικής διπλωματίας σε απευθείας συνεννόηση με τον Αλέξανδρο Α΄, είναι ο Ιωάννης Καποδίστριας που φτάνει στην αυστριακή πρωτεύουσα τον Οκτώβριο του 1814. Όπως εξομολογείται ο τσάρος στη Ρωζάνη Στρούζα, ο Καποδίστριας είναι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να αντιπαρατεθεί με επιτυχία στο Μέττερνιχ.

Στη Βιέννη, κατά τη διάρκεια των εργασιών του συνεδρίου, ο τσάρος Αλέξανδρος Α΄ και ο Καποδίστριας έχουν ήδη αποφασίσει να προχωρήσουν στη δημιουργία συνωμοτικής οργάνωσης αποτελούμενης από ορθόδοξους Ρωμιούς, η οποία θα βρισκόταν υπό την άμεση καθοδήγηση του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών και θα εργαζόταν για την προετοιμασία της εξέγερσης του χριστιανικού πληθυσμού της Ελλάδας κατά της Πύλης και για τη δημιουργία πολιτικών προϋποθέσεων που θα επέτρεπαν τη στρατιωτική εμπλοκή της Ρωσίας στο πλευρό των “εξεγερμένων” με την συγκατάθεση των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων και τελικό σκοπό την επίλυση του Ανατολικού Ζητήματος (του διαμελισμού δηλαδή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας) σύμφωνα με τα ρωσικά συμφέροντα.

Η εξυπηρέτηση των ρωσικών συμφερόντων στα Βαλκάνια είχε δύο μορφές: την άμεση προσάρτηση εδαφών ή τη δημιουργία εξαρτημένων κρατών προτεκτοράτων. Μέχρι εκείνη την εποχή η Ρωσία είχε

επιτύχει να επιβάλει την συγκυριαρχία της στη Μολδαβία και τη Βλαχία, είχε δε προετοιμάσει το έδαφος για την επίλυση του σερβικού ζητήματος σύμφωνα με τα σχέδιά της. Στη Βιέννη, ο Αλέξανδρος Α΄ και ο Καποδίστριας έχουν προαποφασίσει για το 1821 και το μέλλον της Ελλάδας.

Το γεγονός του ότι ούτε ο τσάρος ούτε ο Καποδίστριας ανακοίνωσαν ποτέ δημόσια αυτές τις αποφάσεις τους, είναι απόλυτα λογικό και συνεπές με την πάγια παράδοση της ρωσικής διπλωματίας. Είναι χαρακτηριστικά πάνω σε αυτό, όσα έγραφε στις 6 Ιουνίου 1812 ο Καποδίστριας στο ναύαρχο Τσιτσαγκόφ: “Μυστικό δεν υπάρχει αν σε αυτό έχουν μνηθεί αρκετοί”. Και στο ίδιο υπόμνημα μιλώντας για το μηχανισμό παραπληροφόρησης που είχε μεθοδικά στήσει για τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης, προσθέτει: “Έχω φίλους και γνωστούς ανάμεσα στους παλιούς διαδοστές έλληνες εμπόρους και τραπεζίτες. Σε όλους αυτούς έχω υποσχεθεί να τους τροφοδοτώ με ειδήσεις. Έχοντας την τιμή να είμαι κοντά στην εξοχότητα σας, μπορώ να τους κάνω να πιστέψουν πραγματικά ό,τι θα ήθελα εγώ, στη σφαίρα της πολιτικής”.

Ο Καποδίστριας ξεκινώντας τη δημιουργία της συνωμοτικής κίνησης εκμεταλλεύεται ένα γεγονός που του επιτρέπει να θολώσει τα νερά και του παρέχει μελλοντικά κάλυψη από πιθανές υποψίες.

Πέντε προύχοντες των Αθηνών (που εκείνη την εποχή ήταν ένα κεφαλοχώρι) είχαν φτιάξει μια εταιρεία για τη μελέτη των αρχαίων μνημείων και την ξενάγηση των ευρωπαίων περιηγητών. Την εταιρεία την είχαν ονομάσει Φιλόμουσο Εταιρεία των Αθηνών κατά ευτυχή δε σύμπτωση για τον Καποδίστρια ένας από τους ιδρυτές της, ο Αλέξανδρος Λογοθέτου Χωματιανός, ανήκε σε οικογένεια που αρκετά μέλη της στο παρελθόν είχαν διατελέσει πρόξενοι της Αγγλίας, άρα στα μάτια των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων ήταν καθαρή (: μη ρωσική).

Ο Καποδίστριας ανακοίνωσε λοιπόν πομπωδώς κατά τη διάρκεια των εργασιών του συνεδρίου της Βιέννης ότι λαμβάνει την πρωτοβουλία να δημιουργήσει μια εταιρεία με την ίδια ονομασία που θα συγκέντρωνε χρήματα για να βοηθήσει τη Φιλόμουσο Εταιρεία των Αθηνών αλλά και για να προωθήσει παράλληλα τις αρχαιοελληνικές σπουδές στην Ευρώπη. Για να μη δημιουργήσει υποψίες άρχισε να μαζεύει δημόσια συνδρομές από όλα τα επίσημα πρόσωπα, ανακοίνωσε μάλιστα ότι ο ίδιος τσάρος και η τσαρίνα πρόσφεραν 200 και 100 ολλανδικά δουκάτα αντίστοιχα.

Στενοί συνεργάτες τους στην ηγεσία της Φιλομούσου Εταιρείας διόρισε δυο απόλυτα έμπιστους του παπάδες, τον εκδότη της εφημερίδας Λόγιος Ερμής αρχιμανδρίτη Αβραάμ Αγγελάτη ή Άνθιμο Γαζή και τον Ιγνάτιο, πρώην μητροπολίτη Άρτας διωγμένο το 1805 από τον Αλή Πασά και διορισμένο από τους Ρώσους (μέχρι το 1812 που αποσύρθηκαν τα στρατεύματα τους από τις παραδουνάβιες ομοσπονδίες) μητροπολίτη Ουγγαροβλαχίας. Αυτοί οι δύο θα αποτελούσαν και το σύνδεσμο ανάμεσα στη Φιλόμουσο Εταιρεία και την συνωμοτική οργάνωση που θα υλοποιούσε τα ρωσικά σχέδια στην Ελλάδα: την Εταιρεία των Φιλικών ή Φιλική Εταιρεία. Ο Γαζής μάλιστα θα γίνει μέλος της ηγεσίας της Φιλικής με αρχικά “Α.Ζ.”.

Βρισκόταν λοιπόν πολύ κοντά στην αλήθεια ο πρίγκιπας Νικόλαος Υψηλάντης, όταν έγραφε πως μια “έμπνευση έκαμε τον κύριο Καποδίστρια, κατά τη διάρκεια του συνεδρίου της Βιέννης, να εγγράψει συνδρομητή την Ιερά Συμμαχία σε μιαν εταιρεία ονομαζόμενη των Αθηνών ή των Φιλομούσων, που την είχε εμπνευστεί ο ίδιος, και της οποίας η ίδρυση μύριζε πραγματικά τους πάγους της Πετρούπολης. Όλη η Ευρώπη άκουσε να μιλούν γι’ αυτήν. Αυτή λοιπόν η εταιρεία έδωσε αφορμή να γεννηθεί η άλλη

(: η Φιλική)”.

Η αλήθεια βέβαια είναι ότι η Εταιρεία των Φιλικών προϋπήρχε στο αρχικό σχέδιο, το οποίο βελτιώθηκε με τη παροχή νόμιμης κάλυψης από τη Φιλόμουσο Εταιρεία. Οι παράνομες ενέργειες της συνωμοτικής εταιρείας θα συσκοτιστούν στο εξής από τη δημόσια δράση της Φιλομούσου.

Η ελληνική ιστοριογραφία στο σύνολο της έχει αρνηθεί όχι μόνο την καθοδήγηση της Εταιρείας των Φιλικών από τον Καποδίστρια, που από τις 11 Σεπτεμβρίου 1815 ήταν υπουργός Εξωτερικών της Ρωσίας, αλλά και οποιαδήποτε σχέση του με τους Φιλικούς. Ορισμένοι μάλιστα, λαμβάνοντας μετρητοίς τις εναντίον των Φιλικών δημόσιες ανακοινώσεις του, τον κατέταξαν στους μεγαλύτερους αντιπάλους της Εταιρείας. Έχουμε δηλαδή να κάνουμε με μία πλήρη αντιστροφή των γεγονότων. Πρέπει ωστόσο να σημειώσουμε ότι η αποκάλυψη του Καποδίστρια ως αρχηγού των Φιλικών δεν είναι κάτι το εύκολο, μια και ο υπουργός του τσάρου εφάρμοσε στη ζωή του ευλαβικά την προαναφερόμενη αρχή ότι το μυστικό παύει να είναι μυστικό όταν κοινοποιείται.

Από όσο γνωρίζω, μόνο ο ρουμάνος ιστορικός και ακαδημαϊκός Αντρέι Οτέτσα, μετά από έρευνα που πραγματοποίησε στα αρχεία της Ρωσίας και της Βουδαπέστης, έχει υποδείξει τους πραγματικούς εμπνευστές και κρυφούς οργανωτές της Φιλικής Εταιρείας: τον τσάρο Αλέξανδρο Α΄ και τον Ιωάννη Καποδίστρια (προσθέτοντας μάλιστα το ρώσο πρεσβευτή στην Κωνσταντινούπολη Γρηγόρη Στρογκάνοφ).

Στις ελληνικές πηγές, η άκρη του νήματος που οδηγεί στην αλήθεια για τη σχέση του Καποδίστρια με τους Φιλικούς, βρίσκεται σε ένα πολυδιαβασμένο βιβλίο, στα απομνημονεύματα του Γιάννη Μακρυγιάννη. Είναι εκπληκτικό που κανένας ιστορικός δεν πρόσεξε (:) όσα γράφει ο Μακρυγιάννης για τον άνθρωπο που τον μύησε στη Φιλική. Πρόκειται για έναν εξέχοντα προύχοντα της Άρτας που ο Μακρυγιάννης τον είχε γείτονα και φίλο. Γράφοντας λοιπόν για αυτόν αποκαλύπτει τα εξής:

“Πολύ προκομμένος οικονόμος, δεν ήταν άλλος εις την Άρταν τοιούτος και είχε και τέσσερα παιδιά σερβικά. Το ένα απ’ αυτά ήταν εις την Ευρώπη οπού σπούδαζε και ήταν φίλος και αγαπημένος του Καποδίστρια. Το παιδί έσωσε τα έξοδά του και ζήτησε του Καποδίστρια να πάγη να σπουδάξη την γιατρική. Του λέγει ο Καποδίστριας, ότι κάτι καταγινόμεστε να λευτερώσωμεν την Ελλάδα και αν τελειώση αυτό, δεν σου χρειάζεται η γιατρική. Και αν μείνη σου στέλνω από την Ρωσίαν τα μέσα και πας να σπουδάξεις. Και αν γίνη αυτό σου γράφω και ανταμωνόμαστε. Το παιδί ήρθε στην Άρτα, το είπε του πατέρα του αυτό και έφυγε δια Κορφούς. Πέρασε κάμποσος καιρός, του γράφει ο Καποδίστριας και πήγε και ανταμώθηκαν και τον κατήχησε δια την πατρίδα το μυστικόν”.

Ο Μακρυγιάννης δεν αναφέρει το όνομα αυτής της οικογένειας, οπότε η ιστορική αυτή πληροφορία που ανατρέπει τα καθιερωμένα, φαίνεται μετέωρη. Φαίνεται ωστόσο μετέωρη, γιατί δεν είναι. Και δεν είναι γιατί ο Μακρυγιάννης φωτογραφίζει αυτό το νέο που έχει ζήσει στην Ευρώπη, κατάγεται από γνωστή αρτινή οικογένεια και προφανώς ως πρόσωπο της απολύτου εμπιστοσύνης του Καποδίστρια μετά τη μύησή του θα έχει αναλάβει σημαντική θέση στην Φιλική.

Με βάση λοιπόν αυτά τα στοιχεία και εξετάζοντας τον κατάλογο των μελών της Φιλικής, δεν ήταν δύσκολο να βρεθεί ότι ο άνθρωπος αυτός δεν είναι άλλος από τον Χριστόδουλο Λουριώτη.

Ο Λουριώτης μωείται στην Εταιρεία την 1/11/1817 από τον αρτινό συμπατριώτη του Νίκο Σκουφά, τον δεύτερο ουσιαστικά μετά τον Καποδίστρια στην ιεραρχία. Ο Σκουφάς τον στέλνει στην Ιταλία ως υ-

πεύθνο μύησης των εκεί Ρωμιών. Ο Λουριώτης αρρωσταίνει και πεθαίνει στην Ιταλία ένα χρόνο μετά. Ένας όμως από τους λίγους ανθρώπους που έχει στο μεταξύ μύσει (από 16/9/1818), ο μοραΐτης Δημήτρης Αδαμόπουλος, φαίνεται πως γίνεται κοινωνός του μεγάλου μυστικού, του ότι δηλαδή πίσω από τον Σκουφά βρίσκεται ο Ιωάννης Καποδίστριας. Διαφορετικά δεν εξηγείται από πού αντλεί το θάρρος ο Αδαμόπουλος να προχωρήσει στις 5/12/1818, στη μύηση του Βιάρου Καποδίστρια, αδελφού του ρώσου υπουργού Εξωτερικών.

Ο Σκουφάς στρατολογεί λοιπόν επισήμως το Λουριώτη, πίσω του όμως βρίσκεται η *Αόρατη Αρχή*, ο πραγματικός αρχηγός της *Φιλικής*, ο υπουργός Εξωτερικών της Ρωσίας, που κατευθύνει τα νήματά της.

Ο Νικόλαος Σκουφάς, όπως προκύπτει από τους πίνακες μύησης της *Εταιρείας*, είναι ο έμπιστος του Καποδίστρια, ο σύνδεσμος του, ο άνθρωπος κλειδί για τους Ρώσους.

Ο Σκουφάς κατάγεται από το Κομπότι της Άρτας. Το 1814 είναι ένας χρεοκοπημένος τριανταπεντάχρονος μικρέμπορος, ένας κοινωνικά ανυπόληπτος που, σύμφωνα με το Φιλήμονα, εισπράττει καθημερινά την καταφρόνηση και το χλευασμό των Ρωμιών της Μόσχας. Αυτός ο τύπος λοιπόν που έρχεται από το πουθενά και βρίσκεται στο τίποτα, αποφασίζει αίφνης, σύμφωνα με την ελληνική ιστοριογραφία, να φτιάξει μία παράνομη οργάνωση που θα ξεσηκώσει τους χριστιανούς της Ελλάδας σε επανάσταση κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας!

Κανένας ιστορικός δεν αναλογίστηκε πως ο Σκουφάς θα είχε αντιμετωπιστεί σαν το χαζό του χωριού, αν πίσω του δεν βρισκόταν το ρώσικο υπουργείο Εξωτερικών και τα νέα σχέδια του τσάρου για το *Ανατολικό Ζήτημα*.

Εξ αρχής βρίσκεται δίπλα στο Σκουφά, ο εικοσιπεντάχρονος Αθανάσιος Τσακάλωφ. Γόνος γιαννιώτη γουνέμπορου που πλούτιζε στη Μόσχα, ο Τσακάλωφ είχε σπουδάσει στο Παρίσι, όπου συμμετείχε στις εργασίες της μυστικής και φιλικής προς τον Βοναπάρτη οργάνωσης *Ελληνόγλωσσον Ξενοδοχείον*, πληροφορώντας για τις κινήσεις της το ρώσικο υπουργείο Εξωτερικών.

Με την πτώση του Βοναπάρτη και τη διάλυση του *Ελληνόγλωσσου Ξενοδοχείου*, ο Τσακάλωφ επισκέπτεται τον Καποδίστρια το 1814 στη Βιέννη όπου και του ανατίθεται η ίδρυση της *Φιλικής Εταιρείας*. Είναι προφανές ότι ο Τσακάλωφ προτείνει στον Καποδίστρια ως συνιδρυτή το Σκουφά, με τον οποίο γνωρίζεται από το 1813. Στον πίνακα μάλιστα των μελών της *Ανωτάτης Αρχής* της *Φιλικής* πρώτος βρίσκεται ο Τσακάλωφ με αρχικά "Α.Β." και δεύτερος ο Σκουφάς με αρχικά "Α.Γ.". Το ότι ο Σκουφάς καθοδηγεί ουσιαστικά στη συνέχεια τον Τσακάλωφ, αυτό οφείλεται στις συνωμοτικές και οργανωτικές ικανότητές του. Ας σημειωθεί εδώ πως το νούμερο *Ένα* στον ανωτέρω πίνακα, δηλαδή το "Α.Α.", απουσιάζει. Πως θα ήταν άλλωστε δυνατόν να φιγουράρει το όνομα του ρώσου υπουργού Εξωτερικών.

Ας έλθουμε τώρα στο τέταρτο κατά σειρά μέλος της *Αρχής*, τον "Α.Δ.", το Νικόλαο Γαλάτη.

Ο εικοσιτετράχρονος Γαλάτης φτάνει στην Οδησό το φθινόπωρο του 1816. Κατάγεται από αρχοντική οικογένεια της Ιθάκης, χρησιμοποιεί τον τίτλο του κόμη και δηλώνει συγγενής του Καποδίστρια, τον οποίο έρχεται για να συναντήσει. Είναι όμορφος, ντυμένος με τη στολή της Ιονίου Εθνοφυλακής και έχει συστατικές επιστολές που του ανοίγουν εύκολα όλες τις πόρτες.

Ο Σκουφάς συναντά τον Γαλάτη, τον μπει στην εταιρεία και τον κάνει μέλος της *Αρχής*. Ο Γαλάτης αλληλογραφεί με τον Καποδίστρια, ο οποίος με εντολή του τσάρου τον προσκαλεί στην Πετρούπολη.

Μεταβαίνοντας στην Πετρούπολη ο Γαλάτης σταματά τον Οκτώβριο στη Μόσχα (όπου παραμένει για

ένα χρονικό διάστημα) και μπει στην *Εταιρεία* τους γιαννιώτες εμπόρους Μάνθο Ριζάρη, Κωνσταντίνο Πεντεδέκα και Νικόλαο Πατζιμάδη. Ο Πατζιμάδης θα προωθηθεί αργότερα στην ηγεσία με αρχικά "Α.Ξ.". Προχωρά επίσης σε μια εντυπωσιακή μύηση, αυτή του Αλεξάνδρου Μαυρογορδάτου του Φιρραρή (:φυγά), πρώην ηγεμόνα της Μολδοβλαχίας. Η προσχώρηση του τελευταίου στη *Φιλική* είναι φανερό πως δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί αν ο φαναριώτης άρχοντας δεν πειθόταν ότι αρχηγός της ήταν ο Καποδίστριας.

Αρχές του 1817 ο Γαλάτης φτάνει στην Πετρούπολη και συναντάται με τον Καποδίστρια. Η συνάντησή του αυτή όπως και οι κινήσεις του στη ρωσική πρωτεύουσα γίνονται γνωστές στους πράκτορες του βρετανού πρεσβευτή λόρδου Κάθκαρτ, ο οποίος ασφαλώς ενημερώνει τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και την Πύλη. Η ρωσική αστυνομία πληροφορείται το γεγονός και ενημερώνει τον Τσάρο. Ο Καποδίστριας προτείνει τότε στον Τσάρο να προχωρήσουν σε μία κίνηση αντιπερισπασμού. "Συλλαμβάνουν" το Γαλάτη μαζί με δύο άλλα μέλη της *Εταιρείας*, το Δημήτρη Αργυρόπουλο και το Χριστόφορο Περραιβό. Τις "ανακρίσεις" αναλαμβάνει ίδιος ο αρχηγός της αστυνομίας της Πετρούπολης στρατηγός Ιωάννης Γοργόλης, ρωμαϊκής καταγωγής. Ο Καποδίστριας φροντίζει να γίνει γνωστό το γεγονός ώστε να ρίξει στάχτη στα μάτια κάθε ενδιαφερόμενου. Ο Γαλάτης υποτίθεται πως υποχρεώνεται να εγκαταλείψει τη Ρωσία. Πράγματι περνά στη Μολδαβία και φτάνει στο Ιάσιο, με το ψευδώνυμο "Αλεξιάνος" και ρώσικο διαβατήριο, έχοντας εντολή από τον Καποδίστρια να εργαστεί για την ανάπτυξη της *Φιλικής* στις υπό ρώσικη προστασία παραδουνάβιες ηγεμονίες. Τον Γαλάτη υποδέχεται ο ρώσος πρόξενος στο Ιάσιο Πίνης, ο οποίος του δίνει επιστολή με γραπτές οδηγίες του Καποδίστρια και αρκετές χιλιάδες γρόσια για τις ανάγκες του. Ο Γαλάτης προχωρά αμέσως στη μύηση του δραγουμάνου του Πίνη μοραΐτη Γεωργίου Λεβέντη (γιος του Θόδωρου Λεβέντη που υπηρέτησε τους Ρώσους στα *Ορλοφικά*).

Ο Λεβέντης προάγεται στη συνέχεια από τον Καποδίστρια στη θέση του ρώσου προξένου και μετατρέπεται το προξενείο σε γιάφκα της *Φιλικής*. Σύντομα ανέρχεται και στην ηγεσία της *Εταιρείας* με αρχικά "Α.Λ.". Ο Λεβέντης τοποθετεί ως κατάσκοπο το ληστή Χατζή Φαρμάκη (*Φιλικός* από 2/8/1817), πρώην μισθοφόρο του Καραγιώργεβιτς, στην "υπηρεσία" του οσποδάρου της Βλαχίας Ιωάννη Καρατζά. Ο Φαρμάκης έχει μεσολαβήσει από το Μάιο του 1817 για να συναντηθεί ο Λεβέντης με τον Καραγιώργεβιτς στο σπίτι του Κωνσταντίνου Υψηλάντη στο Ιάσιο και να συντονιστεί η δράση των δύο ρώσικων οργανώσεων (: σέρβικης και *Φιλικής*). Στο τέλος της συνάντησης, ο Λεβέντης πρόσφερε εκ μέρους της *Φιλικής* στον Καραγιώργεβιτς, ενίσχυση 4500 ολλανδικά φλουριά.

Όσον αφορά τους δύο άλλους *Φιλικούς* που "συλλαμβάνονται" μαζί του, πριν αφεθούν ελεύθεροι να συνεχίσουν τη συνωμοτική δράση τους, λαμβάνουν με εντολή του τσάρου από 80 δουκάτα δώρο. Ο Αργυρόπουλος θα διορισθεί αργότερα από τον Καποδίστρια πρόξενος στο Γαλάτσι.

Για τον Περραιβό πρέπει να ανοίξουμε εδώ μια παρένθεση. Την εποχή της σκηνοθετημένης "σύλληψης" του μισθοδοτείται σαν απόστρατος ταγματάρχης του ρωσικού στρατού και είναι ήδη ένας πετυχημένος πράκτορας των Ρώσων που έχει λάβει μέρος στις επιχειρήσεις κατά του Ναπολέοντα. Την συγκεκριμένη περίοδο εκτελεί αποστολές κατασκοπίας στην περιοχή της Ηπείρου για λογαριασμό του ίδιου του Καποδίστρια. Στο ενεργητικό του έχει όμως μία εκπληκτική επιτυχία. Είναι ο άνθρωπος των Ρώσων που κατόρθωσε να κερδίσει τη φιλία και την εκτίμηση του Βλάχου Ρήγα Βελεστινλή.

Ο Περραιβός προσποιήθηκε πως αποδεχόταν το επαναστατικό πρόγραμμα του Ρήγα για τον εκδημοκρατισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τη δημιουργία ενός πολυπολιτισμικού πολυεθνικού ανεξίθρησκου κράτους, στηριγμένο στα ιδανικά της γαλλικής επανάστασης. Ενός κράτους "εφιάλη" για τα επεκτατικά σχέδια της Ρωσίας. Κατόρθωσε όχι μόνο να διεισδύσει στην οργάνωση του Ρήγα και να ενημερώνει το ρώσικο υπουργείο Εξωτερικών για τις κινήσεις του, αλλά και να καταστρέψει όλη την επαναστατική κίνηση την κατάλληλη στιγμή, τότε που ο Βελεστινλής έχοντας αποστείλει επιστολή στο Βοναπάρτη ζητώντας τη βοήθεια του, ξεκινούσε για να περάσει από την Αυστρία στην Ελλάδα. Ο Περραιβός συνοδεύει το Ρήγα στην Τεργέστη όπου και τον καταδίδει στην αυστριακή αστυνομία που τον αναζητά. Η σύλληψη του Ρήγα γίνεται παρουσία του Περραιβού και καταλήγει στην παράδοσή του στους Οθωμανούς που τον εκτελούν μαζί με επτά συντρόφους του.

Για να επανέλθουμε στον Καποδίστρια, αυτός ολοκληρώνει το σχέδιο συσκότισης των αντιπάλων του, γράφοντας γράμματα (αποκήρυξης των ταραχοποιών και ψευδολόγων) στους γνωστούς καλόπιστους ρωμιούς διαδοσίες του, αυτούς που πίστευαν και αναπαρήγαγαν ότι επιθυμούσε για τα πολιτικά πράγματα ο δαιμόνιος κόμης (τόσο δαιμόνιος, ώστε κατόρθωσε εκμεταλλευόμενος τα σαρκικά πάθη του μεγάλου αντιπάλου του Μέττερνιχ, να εκμαιεύει τις απόκρυφες πολιτικές σκέψεις του μέσω της ερωμένης του κόμισσας Δωροθέας Λίβεν, συζύγου του ρώσου πρεσβευτή στο Λονδίνο).

Ο Αλέξανδρος Α' ενθουσιασμένος με την επιτυχία του σχεδίου του υπουργού του, λίγες μέρες μετά, του απονέμει το παράσημο του Αγίου Αλεξάνδρου Νέβσκη.

Άλλο σημαντικό στέλεχος των Ρώσων μέσα στην *Εταιρεία* ήταν ο μοραΐτης Παναγιώτης Αναγνωστόπουλος, μέλος της *Αρχής* με αρχικά "Α.Ι.". Μυημένος από την αρχή και στενός συνεργάτης του Σκουφά θα σταθεί στο πλευρό του Καποδίστρια και μετά την άφιξη του ως Κυβερνήτη στην Ελλάδα, διορίζόμενος από τον τελευταίο νομάρχης Ηλείας.

Μία από τις επιτυχίες του Αναγνωστόπουλου θεωρείται η στρατολόγηση στις 25/10/1817 στην *Φιλική* του εξ Αρκαδίας ληστή Αναγνωσταρά ή Παναγιώτη Παπαγεωργίου [του ανθρώπου που θα μύσει αργότερα τον αρχιλήσταρχο Θόδωρο Κολοκοτρώνη (1/12/1818) και το γιο του Γιαννάκη Κολοκοτρώνη (20/9/1818)] και τουμανιάτη Παναγιώτη Δημητρόπουλου (14/11/1817), που θα χρησιμοποιηθεί αργότερα για να σκοτώσει το Γαλάτη. Οι ανωτέρω στρατολογούνται στην Οδησό μαζί με το μανιάτη Ηλία Χρυσοσπάθη που έχει μνηθεί στις 18/10/1817 από το Σκουφά.

Αναγνωσταράς, Δημητρόπουλος και Χρυσοσπάθης έχουν υπηρετήσει στο στρατό των Ρώσων κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας τους στα Επτάνησα και μεταβαίνουν πλέον ως *Φιλικοί* από την Οδησό στην Πετρούπολη όπου θα συναντήσουν μαζί με τον Φαρμάκη τον Ιωάννη Καποδίστρια. Ο Καποδίστριας τους υποδέχεται και τους τέσσερις φανερά ως αρχηγός της *Εταιρείας* και τους εφοδιάζει με συστατική επιστολή προς το ρώσο πρεσβευτή στην Κωνσταντινούπολη Στρογκάνοφ.

Άλλα σημαντικά πρόσωπα-κλειδιά του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών μέσα στη *Φιλική* είναι τα εξής:

1. Ο Κωνσταντίνος Καντιώτης, γραμματέας του Καποδίστρια.
2. Ο αρτινός Γεώργιος Μόστρας, διπλωμάτης στη ρώσικη πρεσβεία στην Κωνσταντινούπολη (μυημέ-

συνέχεια από τη σελ. 7

νος από το Χριστόδουλο Λουριώτη το Μάιο του 1818).

3. Ο μανιάτικης καταγωγής Γαβριήλ Κατακάζης, σερκετάριος στη ρώσικη πρεσβεία στην Κωνσταντινούπολη (μνημένος από τον Ηλία Χρυσοσπάθη στις 13/7/1918), ο οποίος το 1834 θα γίνει πρεσβευτής της Ρωσίας στην Αθήνα.

4. Ο Σπύρος Βαλέτας, μέγας γραμματέας του ηγεμόνα της Βλαχίας (μνημένος από τις 15/11/1818).

5. Ο Ιάκωβος Ρίζος Νερούλος, μέγας γραμματέας του ηγεμόνα της Μολδαβίας (μνημένος από τις 26/7/1819), ο οποίος το 1822 θα ακολουθήσει τον Καποδίστρια στην Ελβετία και θα κατέβει μαζί του στην Ελλάδα, όταν ο τελευταίος έγινε Κυβερνήτης, για να αναλάβει το υπουργείο Εξωτερικών και Εμπορικής Ναυτιλίας.

Μέλη της ηγετικής ομάδας της *Εταιρείας*, που δεν έχουν αναφερθεί ακόμα είναι ο Αντώνης Κομιτζόπουλος, από τα πρώτα μέλη της *Αρχής* (με αρχικά "Α.Ε."), μνηθείς από τον Σκουφά το 1815, οι αδελφοί Αθανάσιος και Παναγιώτης Σέκερης (με αρχικά "Α.Η." και "Α.Κ.", μνημένοι το 1816 και 1818 αντίστοιχα), ο αρχιμανδρίτης Γρηγόρης Δικαίος ή Παπαφλέσσας (με αρχικά "Α.Μ.") μνημένος από τον Αναγνωσταρά στις 21/6/1818 και ο Εμμανουήλ Ξάνθος (με αρχικά "Α.Θ."), ο πιο δειλός και φυγόπνοος από τα μέλη της ηγεσίας.

Στις 13 Απριλίου 1818 ο Σκουφάς που έχει φτάσει στην Κωνσταντινούπολη μαζί με τον Αναγνωστόπουλο και το Λουριώτη συναντά τον Ξάνθο και του ανακοινώνει την απόφαση για τη μετεγκατάστασή του στην πρωτεύουσα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και για την επιτάχυνση των διαδικασιών μύησης. Με εξαίρεση ορισμένα στελέχη που δεν αναφέρονται στους πίνακες των μελών, η *Φιλική* εκείνη τη στιγμή αριθμεί 33 άτομα.

Όταν ο Σκουφάς πεθαίνει από καρδιά στις 31 Ιουλίου, η *Εταιρεία* έχει φτάσει τα 71 άτομα. Μέσα δηλαδή σε τρεισήμισι μήνες στρατολογούνται τόσο όσο τα προηγούμενα τρεισήμισι χρόνια. Πενήντα μέρες αργότερα, στις 21 Σεπτεμβρίου, και ενώ ο αριθμός των μελών έχει ανέλθει στα 106 άτομα, συνεδριάζει στην Κωνσταντινούπολη τμήμα της ηγετικής ομάδας για ένα σοβαρό ζήτημα που έχει προκύψει.

Η απόφαση για ραγδαία ανάπτυξη της *Φιλικής* καθιστά προβληματική την παραμονή του Καποδίστρια στην ηγεσία της. Έτσι οι Αλέξανδρος Α' και Καποδίστριας προσανατολίζονται να αναθέσουν την επίσημη αρχηγία της *Εταιρείας* στον στρατηγό και υπασπιστή του τσάρου πρίγκιπα Αλέξανδρο Υψηλάντη, γόνο παλαιάς φαναριώτικης αρχοντικής οικογένειας που είχε ενσωματωθεί στο τσαρικό κατεστημένο. Ο νέος αρχηγός πρέπει να απαλλαχθεί από όλα τα άλλα καθήκοντά του και να αφιερωθεί αποκλειστικά στην οργανωτική ανάπτυξη της *Φιλικής*. Ο Καποδίστριας διατηρεί την υψηλή πολιτική καθοδήγησή της.

Στη συζήτηση της 21/9/1918, η πλειοψηφία της παρευρισκόμενης ηγετικής ομάδας (Τσακάλωφ, Αναγνωστόπουλος, Κομιτζόπουλος, Πατζιάδης, Λεβέντης και Π. Σέκερης) αποφασίζει να ζητήσει την παραμονή του Καποδίστρια στην *Αρχή*. Ο Ξάνθος παρότι μειοψηφεί, υποστηρίζοντας την αρχηγία Υψηλάντη, αναλαμβάνει αφού περάσει πρώτα από το Πήλιο για να πάρει και την υπογραφή του Γαζή, να μεταβεί στην Πετρούπολη προς συνάντηση του Καποδίστρια.

Λίγο μετά τη συνεδρίαση αυτή φτάνει στην Κωνσταντινούπολη ο Νικόλαος Γαλάτης, η πιο σημαντική προσωπικότητα που έχει αναδειχθεί στην *Φιλική* μετά το Σκουφά. Ο Γαλάτης συνοδεύεται από τον Κωνσταντίνο Πεντεδέκα, που έχει σταλεί στη Μολδοβλαχία ακριβώς για να καλέσει τον Γαλάτη

στην Πόλη. Λόγω της ιδιοφυΐας του, του γοητευτικού χαρακτήρα του και των εξαιρετικά μεγάλων οργανωτικών ικανοτήτων του, ο Γαλάτης υπερέχει των άλλων μελών της *Αρχής*. Στα μάτια ωστόσο του Καποδίστρια και του Τσάρου, εξ αιτίας ενός ισχυρού ρωμαϊκού πατριωτισμού που εκδήλωνε και ο οποίος υπερέβαινε τα ρώσικα σχέδια για την Ελλάδα, ο Γαλάτης είχε αρχίσει να γίνεται επικίνδυνος. Αποφασίστηκε λοιπόν η δολοφονία του. Την απόφαση θα υλοποιούσε ο Τσακάλωφ, δια χειρός Δημητρώπουλου.

Πράγματι η ηγετική ομάδα της Κωνσταντινούπολης πείθει το Γαλάτη να επιβιβαστεί σε ένα σπετσιώτικο καΐκι για τη Μάνη, όπου υποτίθεται πως θα εργαζόταν για την ανάπτυξη της *Εταιρείας*. Μαζί του βρίσκονται οι Τσακάλωφ και Δημητρώπουλος. Στο Κρανίδι το καΐκι σταματά και οι δύο τελευταίοι προτείνουν στο Γαλάτη να βγουν για μια μικρή εκδρομή. Ο Γαλάτης δέχεται και όπως γράφει ο Νικόλαος Υψηλάντης, "από κοιλάδα σε κοιλάδα, από λόφο σε λόφο, έφτασαν στη σκιά ενός υπέροχου πλατάνου όπου ο Γαλάτης, αφού έψαλε πατριωτικούς ύμνους, πάλεψε, πήδηξε, έριξε λιθάρι, του ήρθε η όρεξη να σκαρφαλώσει στο δέντρο. Μα ποιο ήταν το τυχερό του! Καθώς αγωνιζόταν ν' αγκαλιάσει το δέντρο, το μοναδικό μάρτυρα που θα μαρτυρήσει μετά το θάνατό του την αθωότητά του, την πίστη του και το ζήλο του για την πατρίδα, ένα τρομπόνι ρίχτηκε στην πλάτη του από ένα φίλο. Είναι αυτό το ίδιο δέντρο που, με τα πυκνά και σκοτεινά κλαριά του, σκεπάζει τώρα τη στάχτη του και που στον αυλακωμένο από τον κεραυνό κορμό του αρκετοί από τους συμπολίτες του πρότειναν, αντί επιταφίου, να χαραχτούν τα τελευταία λόγια που πρόφερε παραδίνοντας το πνεύμα: *τι σας έκαμα;*".

Συνειδητοποιώντας την κυνικότητα των ρώσων αφεντικών του ο Τσακάλωφ, φοβούμενος πια ακόμα και για την ίδια τη ζωή του, καταφεύγει στην Πίζα της Ιταλίας όπου και παραμένει μέχρι την εισβολή του μισθοφορικού στρατού του Αλέξανδρου Υψηλάντη στις παραδουνάβιες ηγεμονίες, οπότε και επιστρέφει για να γίνει υπουργός του προαναφερόμενου.

Η δολοφονία ωστόσο του Γαλάτη δεν είναι η μόνη. Θα ακολουθήσει αργότερα, λόγω αποκλίσεων από τις τσαρικές εντολές, η δολοφονία του Κυριάκου Καμαρι(α)νού.

Ο Κυριάκος Καμαρινός, από τις Καμάρες της Μεσσηνίας, μυήθηκε στη *Φιλική* στις 15/7/1818 από τον Παπαφλέσσα. Αμέσως ο Σκουφάς, λίγο πριν πεθάνει, τον στέλνει στη Μάνη, όπου στις 2 Αυγούστου μπει τον διοικητή της Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη. Ο Μαυρομιχάλης ζητά αμέσως χρήματα από τη *Φιλική* και εισπράττει 32000 γρόσια, μυθώδες ποσό για την εποχή εκείνη. Η μανιάτικη ωστόσο απληστία του Μαυρομιχάλη, τον ωθεί να στείλει τον Καμαρινό στην Πετρούπολη να ζητήσει και άλλα χρήματα. Ο Καμαρινός συναντάται διαδοχικά με τον Καποδίστρια και τον Υψηλάντη, ο οποίος έχει αναλάβει την αρχηγία της *Εταιρείας*. Ο Καποδίστριας του δίνει ένα χρηματικό ποσό αλλά με τον Υψηλάντη επέρχεται ρήξη, καθώς ο Καμαρινός υπερεκτιμά τη σημασία των Μανιατών εν όψει της επερχόμενης εξέγερσης. Η ρήξη είναι τέτοια ώστε ο Καμαρινός αμφισβητεί ανοικτά τις ικανότητες και την κρίση του νέου αρχηγού. Αποτέλεσμα αυτής του της αμφισβήτησης είναι να εγκαταλείψει τα εγκόσμια μαζί με το δούλο του, πνιγμένος στο Δούναβη με εντολή του Υψηλά-

ντη από τα μέλη *Φιλικής* Διονύση Ευμορφόπουλο, Βασίλη Καραβιά και Αντρέα Σφαέλο.

Στο μεταξύ, ο Καποδίστριας με εντολή του τσάρου και πρόφαση την επίσκεψη στους γέροντες γονείς του, μεταβαίνει στην Κέρκυρα το Μάρτιο του 1819 για να συντονίσει τη δράση των μελών της *Φιλικής*. Ιδιαίτερη βαρύτητα έχει η συνάντησή του εκεί με το Θόδωρο Κολοκοτρώνη, πιστό όργανο της ρώσικης πολιτικής, καθώς επίσης με τους Μποτσαραίους, εκπροσώπους των ορθοδόξων αλβανών ληστοσυμμοριτών της Τσαμουριάς, των γνωστών Σουλιωτών, της μεγαλύτερης πληγής του αγροτικού πληθυσμού της Ηπείρου.

Ο Ξάνθος φτάνει στην Πετρούπολη στις 15 Ιανουαρίου 1920 και συναντάται τουλάχιστον δύο φορές με τον Καποδίστρια. Ο Καποδίστριας προφανώς του εξηγεί πως (και γιατί) έχει παρθεί η απόφαση για ανάληψη της αρχηγίας της *Φιλικής* από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη. Εξάλλου ο Ξάνθος ήταν, αν και μειοψηφών, υπέρ αυτής της λύσης. Ήδη οι τρεις αδελφοί του Υψηλάντη, Νικόλαος, Γεώργιος και Δημήτριος, είχαν ενταχθεί στην *Εταιρεία*, ο πρώτος από το 1818, ο δεύτερος το 1819 και ο τρίτος πρόσφατα. Ο Ξάνθος συνοδεύομενος από το μέλος της *Φιλικής* και ξάδελφο του Υψηλάντη Ιωάννη Μάνο, έρχεται σε επαφή με τον Αλέξανδρο και του ανακοινώνει εξ ονόματος των υπολοίπων στελεχών την εν λευκώ αποδοχή του ως γενικού αρχηγού.

Ο Υψηλάντης συναντάται με τον Καποδίστρια όπου ρυθμίζονται τα της διαδοχής και η μεταβίβαση της αρχηγίας. Στη συνέχεια Ξάνθος, Μάνος και Υψηλάντης συνυπογράφουν στις 12 Απριλίου την ανάληψη της *Αρχής* από τον τελευταίο. Την ημέρα εκείνη η *Εταιρεία* αριθμούσε 481 μέλη.

Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, τους επόμενους μήνες θα συζητήσει "πλειστάκις" στην Πετρούπολη και στο Τσάρκοϊ Σέλο, με τον τσάρο για την πορεία ανάπτυξης της *Φιλικής Εταιρείας*.

Το Φεβρουάριο του 1821, όλα είναι έτοιμα. Στις παραδουνάβιες ηγεμονίες έχει συγκροτηθεί μυστικά μισθοφορικός στρατός. Η *Εταιρεία των Φιλικών* έχει απλώσει τα δίκτυα της σε όλα σχεδόν τα μέρη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας όπου ζουν Ρωμιοί. Ο Υψηλάντης βρίσκεται στο Κισίνοβο της Βεσσαραβίας με τους επιτελείς του και περιμένει την εντολή του Αλεξάνδρου Α' για να προχωρήσει στη μεγάλη κίνηση. Στις 17 Φεβρουαρίου φτάνει στα χέρια του η επιστολή του τσάρου από το Τροπάου της Σιλεσίας (όπου βρισκόταν με τον Καποδίστρια σε διεθνή διάσκεψη) που του δίνει την εντολή να προχωρήσει σύμφωνα με το ρώσικο σχέδιο. Ο Υψηλάντης αποστέλλει στα στελέχη του επιστολές με στρατιωτικές πλέον διαταγές και το απόγευμα της 22ας Φεβρουαρίου, ντυμένος με τη στολή του ρώσου στρατηγού και εικοσαμελή συνοδεία, περνάει τον Προύθο και εισέρχεται στη Μολδαβία για να συναντήσει τους πρώτους μισθοφόρους του στο Σκουλένι.

Η ρώσικη *Εταιρεία των Φιλικών* εκπλήρωνε την αποστολή της με απόλυτη επιτυχία. Η φωτιά που άναβε στη Μολδοβλαχία θα έφτανε σε λίγες μέρες στην Ελλάδα. Αυτή η φωτιά που θα έκαψε τα επόμενα χρόνια όλη τη χώρα και ονομάστηκε "*επανάσταση του 1821*", θα σβηστεί από αυτούς που την άναψαν (τους Ρώσους) όταν θα έχουν εξασφαλίσει τη δημιουργία ενός προτεκτοράτου με κυβερνήτη τον πρώην υπουργό των Εξωτερικών τους: τον εμπνευστή και δημιουργό της *Φιλικής*, κόμη Ιωάννη Καποδίστρια.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΛΙΘΟΞΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
Εκδόσεις Μεγάλη Πορεία, τηλ:5232553

Ο "ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ" ΚΟΚΚΑΛΗΣ

Λαλιώτου έργα

Ο Κόκκαλης δεν μπόρεσε ποτέ να κρύψει το αμαρτωλό παρελθόν του πράκτορα Στάζι από τότε που το έφεραν στο φως οι έρευνες της Γερμανικής Βουλής για τις δραστηριότητες της Στάζι.

Από τότε εμφανίζονται σχετικά δημοσιεύματα στον ελληνικό Τύπο, όπως το πρόσφατο ρεπορτάζ του περιοδικού *Αντί*, που δημιουργούν εύλογες αμφιβολίες για τους λόγους που η ελληνική κυβέρνηση δίνει κυριολεκτικά γη και ύδωρ σ' ένα τέτοιο ύποπτο υποκείμενο. Δεν είναι όμως μόνο η κυβέρνηση που προστατεύει τον Κόκκαλη, αλλά και όλα τα κόμματα φροντίζουν να μην τον χτυπήσουν ποτέ παραπάνω απ' όσο πρέπει. Έτσι έχει διαφύγει όλες τις δικαστικές διώξεις, και είναι πολλές αυτές που του έχουν ασκηθεί μέχρι σήμερα, και συνεχίζει τις δραστηριότητες του, γιγαντώνεται μέρα με τη μέρα στις πλάτες του ελληνικού δημοσίου.

Ταυτόχρονα έχει καταφέρει να συμμετέχει σε διεθνή αμερικανικά και ευρωπαϊκά προγράμματα.

Αυτός ο τύπος δεν μπορεί να έχει, σύμφωνα με την κοινή λογική, τέτοια δύναμη, αν δε στηρίζεται όχι μόνο εσωτερικά, αλλά και εξωτερικά σε μία υπερδύναμη. Επειδή λοιπόν αυτή η υπερδύναμη δεν μπορεί να είναι η Ρωσία, γιατί όποιος το παραδεχτεί αυτό θα πρέπει να δεχθεί και την ανάλυση του ρωσόδουλου μετώπου στην Ελλάδα, αυτή θα πρέπει να είναι η αμερικανική. Αυτή την εξήγηση έδωσε και το περιοδικό *Αντί* για τη σιωπή όλων των κομμάτων απέναντι στις αποκαλύψεις του.

Τα ίδια επαναλαμβάνει στην προκήρυξή της και η "17N". Ο Κόκκαλης μεταπήδησε από τη Στάζι στη CIA από τη στιγμή που οι Αμερικάνοι πήραν στα χέρια τους τα αρχεία της Στάζι και

τον εκβίασαν. Αν λοιπόν ο Κόκκαλης είναι Αμερικάνος, τότε γιατί δεν πάει να κάνει διείσδυση στα αμυντικά συστήματα της Ρωσίας, σαν καλός πράκτορας, γιατί δεν τον προωθούν οι Αμερικάνοι αυτή την εποχή της ύφεσης να πάει να μάθει τα μυστικά του αντιπάλου, έναν άνθρωπο με το δικό του "καλό" παρελθόν; Πού τον χρησιμοποιούν δηλαδή για κατασκοπεία; Στα πυραυλικά συστήματα της Δύσης; Γιατί δεν είναι αυτονόητο ότι στην περίοδο της ύφεσης που γίνεται αποδεκτός ως συνομιλητής, συνεταιρός και συνδιαμορφωτής αποφάσεων ο αρχικαγκεμπίτης Πούτιν θα πρέπει να κρατήσουν οι δυτικοί στάση αρχών για τον Κόκκαλη, τη στιγμή μάλιστα που ο Σημίτης δίνει τις εγγυήσεις γι' αυτόν στη Δύση; Γιατί ο τριτοκοσμικός αντιαμερικάνος Παπανδρέου ήταν αυτός που του άνοιξε τις πόρτες και τον έθρεψε μέχρι να γιγαντώσει; Γιατί έπρεπε ο Κόκκαλης να ριζεί από την κυβέρνηση το φιλοδυτικό Μητσotάκη; Πού και πώς έχει εξυπηρετήσει την αμερικανική πολιτική ο Κόκκαλης; Γιατί σ' ένα κράτος που η αμερικανική πολιτική χάνει καθημερινά έδαφος, ο Κόκκαλης καθημερινά δυναμώνει; Και, σε κάθε περίπτωση, γιατί η "αμερικανική" "17N" να προδώσει το σύμμαχο της; Μήπως η ρώσικη "17N" δίνει κάλυψη στον άνθρωπό της;

Μαζεύονται πολλές αντιφάσεις, και είναι φανερό ότι ο μόνος στόχος της "αμερικανοποίησης" του Κόκκαλη είναι να τον προστατέψει από την αποκάλυψη σαν πράκτορα της Ρωσίας και να δώσει άλλοθι σ' αυτούς που δεν μπορούν να φτάσουν την πάλη εναντίον του μέχρι το τέλος. Ο Κόκκαλης είναι γέννημα-θρέμμα του ρωσόδουλου καθεστώτος, και πολιτικά μπορεί να χτυπηθεί μόνο ενάντια σ' αυτό το καθεστώς.

Το 1985 ο Τρίτσας είχε προτείνει την ανάγκη για τη δημιουργία τραμ με σκοπό την καλύτερη εξυπηρέτηση των συγκοινωνιών. Τότε ο Λαλιώτης είχε περιλάβει το τραμ με ύμνους σε αυτό: "Το πολύ οικονομικό, οικολογικό μέσο μεταφοράς, πολύ φιλικό προς το περιβάλλον..." (Ελευθεροτυπία, 12-6) και άλλα τέτοια ωραία λογύδρια της ειδικότητας του σοσιαλφασίστα αρχισαμποταριστή Λαλιώτη. Μάλιστα το είχε συμπεριλάβει στο "ολοκληρωμένο σχέδιο δράσης ΑΤΤΙΚΗ SOS", που εξήγγειλε με το γνωστό πομπώδες ύφος του τον Ιούνιο του 1994. Μάλιστα το τραμ και ο προαστιακός σιδηρόδρομος είχαν προκριθεί, σε συνδυασμό με το μετρό, για να λύσουν το πρόβλημα της επικοινωνίας με το νέο αεροδρόμιο των Σπάτων. Και ενώ όλα έδειχναν ότι θα ξεκίναγαν αυτά τα έργα σύντομα, "ανακάλυψαν τώρα ότι δεν έχουν έτοιμες μελέτες για το τραμ, ενώ εσχάτως και ανεξήγητως απέλυσαν τον ειδικό για τον προαστιακό σιδηρόδρομο, που οι ίδιοι είχαν προσλάβει (σε εννοεί τους Λαλιώτη-Πάγκαλο και Αθήνα 2004)" (στο ίδιο). Έτσι, την Τετάρτη 7/6 ο Λαλιώτης μπροστά στις κάμερες μαζί με την Αγγελουπούλου επαναλαμβάνει: "χρειάζονται το δικό τους χρονοδιάγραμμα..." (στο ίδιο), σε μια προσπάθεια να δικαιολογήσει την απόφαση να μη γίνουν το τραμ και ο προαστιακός. Όμως στις 13/6 στη συνεδρίαση της Επιτροπής Συντονισμού Ολυμπιακής Προετοιμασίας αποφασίστηκε να κατασκευαστεί τελικά το τραμ και τμήμα του προαστιακού σιδηρόδρομου. Αυτό αποτελεί μια υποχώρηση του Λαλιώτη και οφείλεται στο γεγονός ότι οι κατασκευές αυτές είναι απαραίτητη αυτών που πρόσκεινται στη ΔΟΕ, η οποία έχει εδώ και καιρό αρχίσει να φωνάζει για τις μεγάλες καθυστερήσεις που παρατηρούνται στην πορεία των ολυμπιακών έργων.

Αξίζει εδώ να παραθέσουμε ένα τμήμα από μια συνέντευξη του Λαλιώτη τη στιγμή της ίδιας ημέρας στο ρ/σ "Φλας", αναδημοσιευμένο από την *Αυγή* στις 14/6:

"ΡΟΥΜΠΑΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνω το εξής: Εγώ, ως επιβάτης με μία βαλίτσα, μπαίνω στο μετρό στο Σύνταγμα. Μπορώ να φθάσω στο καινούριο αεροδρόμιο; Κ. ΛΑΛΙΩΤΗΣ: Να το αντιστρέψω εγώ το ερώτημα; Εγώ, ένας επιβάτης που έρχομαι από την επαρχία και με αφήνουν στον Σταθμό Υπεραστικών Λεωφορείων, μπορώ να πάω το μετρό; Γιατί υπάρχει μια νοοτροπία σε πάρα πολλούς πολίτες, που έχουν σημείο αναφοράς μόνο το αεροδρόμιο. Υπάρχουν και άλλα σημεία αναφοράς, τα οποία δεν τα αντιλαμβάνεται ένα τμήμα των πολιτών... Γ. ΡΟΥΜΠΑΤΗΣ: Κύριε Λαλιώτη, αυτό είναι έτσι. Εγώ σας ρώτησα κάτι πολύ συγκεκριμένο. Σε αυτό που λέτε έχετε δίκιο, ότι πράγματι οι σταθμοί των υπεραστικών λεωφορείων έχουν τεράστια σημασία. Εγώ σας ρώτησα κάτι άλλο. Κ. ΛΑΛΙΩΤΗΣ: Μισό λεπτό, κ. Ρουμπάτη. Εγώ θεώρησα ότι ήταν αναγκαίο να κάνω αυτή την αντίστιξη, για να καταλάβετε ότι ο σχεδιασμός που κάνουμε είναι σχεδιασμός που συνδέεται με αντικειμενικά κριτήρια... Γ. ΡΟΥΜΠΑΤΗΣ: Μα θα συμφωνήσετε ότι είναι αντικειμενικό κριτήριο. Κ. ΛΑΛΙΩΤΗΣ: ...και κοινωνικά... Γ. ΡΟΥΜΠΑΤΗΣ: Βεβαίως, είναι και κοινωνικό και αντικειμενικό κριτήριο το να μπορείς από το αεροδρόμιο να φτάσεις στο κέντρο της Αθήνας, συνδεδεμένος με κάποιο είδος μέσο μαζικής μεταφοράς. Κ. ΛΑΛΙΩΤΗΣ: Η απάντηση είναι η εξής: Ότι από το αεροδρόμιο μπορεί να πάρει κανείς τον προαστιακό. Στο Σταυρό θα υπάρχει η ανταπόκριση να πάρει το μετρό και να πάει όπου θέλει ή να πάρει το λεωφορείο και να πάει πάλι στα Σπάτα. Ή μπορεί μετά να πάρει το μετρό από το Σταυρό, χρησιμοποιώντας την υποδομή του προαστιακού, προσαρμόζοντας μόνο το τροχαίο υλικό για εκείνο το τμήμα, να πάει μέχρι τα Σπάτα.

Είναι θέμα μιας επιλογής που συναρτάται με τα χρήματα, αλλά και με τις προτεραιότητες. Δηλαδή η σύνδεση του μετρό με το Αιγάλεω, με το Περιστερί, με τα νότια προάστια, προς την Ηλιούπολη, είναι μια πολύ μεγάλη επιλογή. Αν είχαμε περισσότερους πόρους, βεβαίως θα μπορούσε να πάει και στο αεροδρόμιο απευθείας. Αλλά έχουμε τη δυνατότητα, αφού φτάσουμε στο Σταυρό το μετρό, προσαρμόζοντας το τροχαίο υλικό του, αξιοποιώντας την υποδομή που θα έχει ο προαστιακός, για να φτάσει και εκεί. Είναι θέμα επιλογών συναρτημένων με τα χρήματα που υπάρχουν. Κάθε φορά, έχετε δίκιο, αυτός που έρχεται στο αεροδρόμιο να μπορεί να πάει οπουδήποτε. Αλλά πρέπει να δούμε και το δίκιο πολυπληθών περιοχών και πρέπει τη διαχωριστική, την ταξική γραμμή του Κηφισού να την ανατρέψουμε".

Τώρα πράγματι λύθηκε το μυστήριο. Είναι ταξικό ζήτημα να μην υπάρχει σύνδεση με το νέο αεροδρόμιο. Άλλωστε τα αεροπλάνα τα χρησιμοποιούν οι αστοί. Να μην τους πηγαίνουμε και με μετρό στο αεροδρόμιο όταν η φτωχολογιά δεν έχει καθόλου μετρό και χρησιμοποιεί μόνο τους εθνικούς δρόμους για τις μετακινήσεις της. Ξεχνά όμως και εδώ ο κ. Λαλιώτης να μας πει πόσοι προλετάριοι, για τους οποίους δήθεν κόπτεται, αφήνουν τη ζωή τους κάθε μέρα στην άσφαλο, εξαιτίας των κακοτεχνιών των δρόμων, της κακής συντήρησής τους και των επικίνδυνων σημείων, που ενώ τα ξέρει ποτέ δεν τα φτιάχνει.

Ντροπή σαμποταριστή!!!

Η ΑΝΤΙΠΥΡΑΥΛΙΚΗ ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΥΤΙΝ

συνέχεια στη σελ. 4

έχουν να κάνουν με εμπορικές αντιδικίες και προστατευτισμούς όπως ορμόνες, γενετικά μεταλλαγμένες καλλιέργειες, πόλεμος της μπανάνας κ.λπ. και στα οποία ο Κλίντον έχει πασχίσει πολύ να ανοίξει το χάσμα.

Σημαίνουν λοιπόν τα παραπάνω ότι θα μπορέσει τελικά η Ρωσία με τη βοήθεια του Κλίντον ως το Νοέμβρη να πετύχει ένα τέτοιο πολιτικό θρίαμβο όπως είναι ο πυρηνικός "εισοδισμός" στην Ευρώπη, αλλά και στις ΗΠΑ;

Αυτό είναι νομίζουμε ένα άπιαστο μακρινό μάξιμουμ της διπλωματίας Κλίντον και της ρώσικης διπλωματίας. Ο πρακτικός στόχος του Κλίντον είναι να σαμποτάρει ουσιαστικά το ΝΜΔ στρέφοντας εναντίον του την Ευρώπη, όσο αυτός ο προβοκάτορας θα είναι πρόεδρος των ΗΠΑ. Πιο ειδικά μάλιστα ο στόχος του είναι, αν τελικά μπορέσει το ΝΜΔ να λειτουργήσει, να λειτουργή-

σει με την πιο περιορισμένη του εκδοχή, ώστε να εμποδίσουν άλλα, πραγματικά επικίνδυνα για τη Ρωσία σχέδια αντιπυραυλικής άμυνας. Το λέμε αυτό γιατί το ρεμπουμπλικανικό κόμμα που ελέγχει το Κογκρέσο δηλώνει ήδη μέσω των γερακιών τύπου Jesse Helens ότι "κάθε διαπραγμάτευση με τη Ρωσία για να διατηρηθεί σώνει και καλά η συνθήκη ΑΜΒ και να εμποδιστεί η Αμερική από το να οικοδομηθεί μια πιο φιλόδοξη αντιπυραυλική ομπρέλα θα φτάσει νεκρή στο Κογκρέσο" (*Economist*, το ίδιο τεύχος). Όταν οι Ρεμπουμπλικάνοι μιλάνε για αντιπυραυλική ομπρέλα, εννοούν ένα σύστημα πολύ πιο ανεπτυγμένο και αποτελεσματικό από εκείνο του Κλίντον, που θα στηρίζεται στην καταστροφή των εχθρικών πυραύλων στη φάση ανόδου τους ή ακόμα και κοντά στην εκτόξευσή τους, σχεδόν πάνω στο εχθρικό έδαφος. Ένα τέτοιο σύστημα στηρίζεται στην αντιπυραυλική άμυνα από τη θάλασσα (Navy Theatre Wide) ή στην αεροπορία

και τις ακτίνες Λέιζερ (Airborne Laser programme). Τέτοια συστήματα σημαίνουν κατάργηση της ΑΜΒ και ρήξη, όχι συνεταιρισμό, με τη Ρωσία.

Γι' αυτό λοιπόν βιάζεται ο Κλίντον να βαθύνει το ευρωπαϊκό χάσμα και την αντίστοιχη ευρωπαϊκή προσέγγιση, ώστε να κάνει πολύ δύσκολο στη συνέχεια στον Μπους, αν αυτός εκλεγεί, να προχωρήσει σε σχέδια που θα οξύνουν τις αμερικανορώσικες σχέσεις πέρα από ένα ορισμένο όριο.

Παρατηρούμε γι' αυτό από πολλές πλευρές την προσπάθεια της Ρωσίας σ' αυτή την περίοδο να δυναμώσει τις αμερικανονευρωπαϊκές αντιθέσεις. Δεν είναι τυχαίο ότι παντού οι ρωσόφιλοι σήμερα μιλάνε για μια Ευρώπη ενωμένη ενάντια στις ΗΠΑ ή βρίσκουν την ευκαιρία για να μιλάνε για μια Ευρώπη από τα "Ουράλια ως το Γιβραλτάρ".

Η ανάκριση του «Γιωργάκη» από τη Διακομματική Επιτροπή Πολιτισμού της Βρετανίας

Ο ΠΑΝΕΞΥΠΝΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Στη Διακομματική Επιτροπή Πολιτισμού της Βουλής των Κοινοτήτων της Βρετανίας κλήθηκαν να καταθέσουν οι αρμόδιοι φορείς του ελληνικού κράτους σχετικά με την περίφημη επιστροφή των Μαρμάρων του Παρθενώνα. Στην ελληνική αντιπροσωπεία που ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση συμμετείχαν ο υπουργός Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου, ως επικεφαλής, η γεν. γραμματέας του ΥΠΠΟ Α. Μενδώνη και ο Ζυλ Ντασέν, πρόεδρος του Ιδρύματος Μελίνα Μερκούρη.

Ο Γ. Παπανδρέου παρουσίασε την υπόθεση των Μαρμάρων με τη γνωστή του μειλιχιότητα και σε ήπιους τόνους, αλλά δεν έπεισε καθόλου τους Άγγλους γιατί δεν τους έλυσε μία βασική απορία, αν δηλαδή η Ελλάδα αναγνώριζε την κυριότητα της Βρετανίας στα γλυπτά του Παρθενώνα. «Η ιδιοκτησία των γλυπτών είναι δευτερεύον ζήτημα», είπε ο Γ. Παπανδρέου, και συμπλήρωσε ότι «τα γλυπτά αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του μνημείου», δηλαδή ανήκουν στον Παρθενώνα. Αλλά δεν υπάρχουν αρχαία έργα τέχνης χωρίς πατρίδα, χωρίς καθεστώς ιδιοκτησίας. Ο Παρθενώνας ανήκει στο ελληνικό κράτος, και τα μάρμαρα του Παρθενώνα ανήκουν στο βρετανικό. «Μια συνεργασία προτείνουμε στη βρετανική κυβέρνηση και το Βρετανικό Μουσείο, βασισμένη στη επιστροφή των γλυπτών», είπε ο Γ. Παπανδρέου, όμως δεν μπορεί να υπάρχει καμία πραγματική συνεργασία αν δε βασίζεται στην αναγνώριση της κυριότητας. Αυτή ήταν και η απάντηση των Άγγλων στην πρόταση συνεργασίας του Παπανδρέου, οι οποίοι του θύμισαν ότι πρέπει να θεσπίσουν νέο νόμο στη Βρετανία για να επιστραφούν τα μάρμαρα στην Ελλάδα.

Αλλά οι Άγγλοι έδειξαν μεγάλη προθυμία να βρουν κάποια βάση στις ελληνικές αξιώσεις, κι έκαναν κι άλλες ερωτήσεις σε καμία από τις οποίες δεν μπόρεσε να απαντήσει ουσιαστικά ο υπουργός. Ρώτησαν αν η Ελλάδα διεκδικεί αρχαιότητες και από άλλα κράτη, ποιο είναι το ακριβές ποσοστό των ελληνικών αρχαιοτήτων που διεκδικούν οι Έλληνες από το Βρετανικό Μουσείο, υπάρχει επίσημο έγγραφο με το οποίο υποβλήθηκε το αίτημα στη Βρετανία, ποιο ήταν αυτό και πότε έγινε η υποβολή του και πώς θα αντιμετωπισθεί το πρόβλημα της μείωσης των επισκεπτών λόγω της επιβολής εισιτηρίου στην είσοδο, που στο Βρετανικό Μουσείο είναι ελεύθερη. Κανένα από τα ερωτήματα δεν απαντήθηκε. Αυτή η «ανάκριση», όπως την ονόμασαν, της Επιτροπής, έδειξε τη γύμνια επιχειρημάτων της ελληνικής πλευράς, που ουσιαστικά θέλει να αναγκάσει μία ευρωπαϊκή χώρα να εκχωρήσει ένα μέρος της κυριαρχίας της, βασισμένη μόνο σε μία πολιτική πίεση!

Η Α. Μενδώνη, εκπρόσωπος του ΥΠΠΟ, είπε ότι το 75% του μνημείου θα είναι το αυθεντικό, μετά την επιστροφή, ενώ το υπόλοιπο θα μεταφερθεί στο μουσείο και θα αντικατασταθεί από αντίγραφα. Αυτό το μουσείο είναι το Νέο Μουσείο της Ακρόπολης, για το οποίο έχει προκηρυχθεί διαγωνισμός από το 1990, που μέχρι σήμερα δεν έχει ολοκληρωθεί! Η Ελλάδα ζητάει τα Μάρμαρα κατηγορώντας τους Άγγλους ότι δεν τα προστατεύουν χωρίς να έχει καν την

απαραίτητη υποδομή. Δηλαδή, όταν πάρουν τα Μάρμαρα πού θα τα βάλουν;

Η ίδια η ιστορία του Νέου Μουσείου της Ακρόπολης δείχνει το σεβασμό του νέου ελληνικού κράτους για τις αρχαιότητες. Ήδη τα υπάρχοντα αρχαιολογικά εκθέματα, σύμφωνα με την ίδια την πληροφόρηση που δίνει το Υπουργείο Πολιτισμού στη σελίδα του στο Ίντερνετ, ασφυκτιούν μέσα στο Μουσείο που υπάρχει σήμερα και έχει χτιστεί από το 1865 στην Ακρόπολη. Συγκεκριμένα αναφέρεται στη σελίδα: «Λόγω ελλείψεως χώρου, η έκθεση ασφυκτιά και μερικά σπουδαία σύνολα παρουσιάζονται αποσπασματικά ή συνοπτικά. Ολόκληρες περιόδους της ιστορίας της Ακρόπολης παραλείπονται τελείως. Τα 1000 τετραγωνικά μέτρα εκθεσιακού χώρου, είναι βέβαιον, δεν επαρκούν για την έστω και στοιχειώδη παρουσίαση τόσων πολλών και τόσο σπουδαίων αντικειμένων. Αντικειμένων που αντιπροσωπεύουν τις πιο δημιουργικές στιγμές στην ιστορία του ανθρώπινου πνεύματος.

Το πρόβλημα του χώρου οξύνθηκε ακόμη περισσότερο με την πρόοδο των έργων συντηρήσεως των μνημείων της Ακρόπολης από το 1975 κ.ε. Το ένα μετά το άλλο αφαιρούνται από τη θέση τους όλα τα γλυπτά των κλασικών ναών για να συντηρηθούν και να διαφυλαχθούν καλύτερα μέσα στο μουσείο. Η εξέτασή τους από κοντά έδειξε την τεράστια βλάβη που υπέστησαν από τη ρύπανση της ατμόσφαιρας... Η ανάγκη προστασίας αυτών των μαρμάρων σε κλειστό χώρο επέφερε το αδιαχώρητο όχι μόνο στο μουσείο, αλλά και στις αποθήκες του».

Όταν λοιπόν δεν υπάρχουν υποδομές για τα ήδη υπάρχοντα αρχαία έργα, πού θα μουν τα Μάρμαρα του Παρθενώνα, τη στιγμή που αν εκτεθούν στο φυσικό περιβάλλον θα καταστραφούν;

Το σχέδιο εγκατάστασης του Νέου Μουσείου της Ακρόπολης, που προκρίθηκε κατά το διαγωνισμό του 1990 στη θέση Μακρυγιάννη, είναι ακατάλληλο. Γι' αυτό το λόγο ακυρώθηκαν τα αποτελέσματα του διαγωνισμού από την κυβέρνηση, η οποία επανήλθε το 1997 με το ίδιο σχέδιο να χτίσει το Μουσείο. Τότε ο Σύλλογος Αρχιτεκτόνων, με επιστολή του στον τότε υπουργό Πολιτισμού Βενιζέλο, έκφρασε την αντίθεσή του στην πρωτοβουλία της κυβέρνησης. Την επιστολή υπέγραψαν αρχιτέκτονες από την Ευρώπη και την Αμερική με διεθνές κύρος. Φαίνεται όμως ότι δεν έπεισαν, γιατί και σήμερα το ίδιο σχέδιο υπάρχει για την ανέγερση του νέου Μουσείου και βάσει αυτού του σχεδίου αναμένεται να προκηρυχθεί τώρα (!) διαγωνισμός για την κατασκευή του. Η θέση Μακρυγιάννη, όπως εξηγούν οι αρχιτέκτονες, είναι ακατάλληλη γιατί η ίδια είναι αρχαιολογικός χώρος ανασκαφών και γιατί η έκτασή της είναι ιδιαίτερα περιορισμένη για μία τέτοια κατασκευή. Επί εννέα χρόνια αυτό το κράτος δεν μπόρεσε να κάνει μία μελέτη, πώς μπορεί να διασφαλίσει την τύχη των μαρμάρων; Μήπως το νέο Μουσείο θα χτίσει η Ιντρακόμ Κατασκευές, δηλαδή ο Κόκκαλης; Πολύ εύστοχη ήταν η ειρωνεία των μελών της Επιτροπής, που μετά τη συνεδρίαση σχολίασαν ότι «βλέπουμε συμπαθητικά το θέμα, φτάνει να φτιάξετε, επιτέλους, όπως έχετε αναγγείλει, το περίφημο Μου-

σειό της Ακροπόλεως»...

Ρώτησαν τέλος το Γ. Παπανδρέου: «Πώς βλέπετε τον Παρθενώνα; Ως εθνικό μνημείο ελληνικότητας ή ως παγκόσμιο σύμβολο - για να ξέρουμε κι εμείς από ποια οπτική γωνία θα αντιμετωπίσουμε το θέμα», για να λάβουν την απάντηση: «Είμαστε Έλληνες, αλλά και Ευρωπαίοι, όπως το ίδιο ισχύει και για τους Ιταλούς και τους Βρετανούς. Ο Παρθενώνας είναι παγκόσμιο σύμβολο, αλλά και αναπόσπαστο κομμάτι της ιδιαίτερης μας κληρονομιάς για την οποία είμαστε υπερήφανοι, και η επιστροφή των γλυπτών έχει σημασία παγκόσμια». Τέτοιος απατεώνας! Και παγκόσμιο σύμβολο, ο Παρθενώνας, και εθνικό μνημείο. Μα δεν μπο-

ρεί να είναι και τα δύο! Ή το ένα ή το άλλο!

Ο Παπανδρέου πήρε μία μεγαλοπρεπή απάντηση από τους Άγγλους, αλλά το θέμα δεν έκλεισε. Τα Μάρμαρα θα συνεχίσουν για αρκετό καιρό να αποτελούν εργαλείο εξωτερικής αντιευρωπαϊκής πολιτικής. Είναι σαφές ότι το ελληνικό κράτος μόνο για τον αρχαίο πολιτισμό δεν ενδιαφέρεται. Το απέδειξε στην υπόθεση της ανέγερσης του Νέου Μουσείου και το αποδεικνύει καθημερινά στα σχολεία, όταν το μόνο που διδάσκει καλά είναι ότι οι «Αρχαίοι Έλληνες έδωσαν τα φώτα του πολιτισμού στη Δύση». Ευτυχώς αυτά τα φώτα έπιασαν τόπο στη Δύση. Δυστυχώς δεν κατάφεραν να φωτίσουν μέχρι τώρα την Ελλάδα!

ΞΕΣΗΚΩΣΑΝ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

πό τη μάχη των ταυτοτήτων ο ΣΥΝ κατοχυρώθηκε σαν το μόνο κόμμα του Σημίτη, ή αλλιώς σαν η πρωτοπορία του σημιτικού ΠΑΣΟΚ, αφού το υπόλοιπο ΠΑΣΟΚ έμεινε βασικά έξω από τη μάχη. Αυτό σημαίνει ένα ευρωπαϊκό λουτρό για τον κνίτικο ΣΥΝ που θα του επιτρέψει να συγκυβερνήσει μια ώρα αρχύτερα με ένα ΠΑΣΟΚ που έτσι κι αλλιώς, μετά την προβοκάτσια με τις ταυτότητες δεν είναι εύκολο να ξαναδεί αυτοδύναμη εξουσία.

Με δύο λόγια, το καθεστώς των προβοκατόρων δε φαίνεται να δοκιμάζει ως τέτοιο σημαντικό κραδασμούς, παρά το στρατηγικό κραδασμό που θα φέρει στη διάταξη των πολιτικών δυνάμεων από δω και μπρος η συγκέντρωση της Θεσσαλονίκης.

Ο μόνος κίνδυνος για το καθεστώς θα προέρχεται από κάθε απόπειρα των σοβινιστών να οργανωθούν αυτόνομα και να ισχυροποιήσουν τη θέση τους κάτω από τα άμφια του Χριστόδουλου. Τέτοιος κίνδυνος υπάρχει για τύπους σαν τον Παπαθεμελί, το Χρυσανθακόπουλο, τον Ανδρουλάκο, τον Καρατζαφέρη κ.λπ. Ωστόσο μια τέτοια πολιτική εκκλησιαστική σοβινιστική δεξιά δεν μπορεί να συγκροτηθεί χωρίς την έγκριση του Χριστόδουλου, που μπορεί να τους χρησιμοποιήσει όλους αυτούς, αλλά δε θα τους επιτρέψει να ξεφύγουν από την καθεστωτική στρατηγική του «ορθόδοξου τόξου». Τέτοιοι τύποι θα δοκιμάσουν πολλά πικρά ποτήρια από το Χριστόδουλο.

Ήδη τους άφησε εκτεθειμένους αποδεχόμενος το ισλαμικό τέμενος στα Σπάτα. Ο Χριστόδουλος ξέρει ότι το Ισλάμ είναι ο μεγάλος σύμμαχος του «ορθόδοξου τόξου» στον ιερό αντιδυτικό αγώνα. Ο Παπαθεμελής ούτε που το έχει φανταστεί. Αν το είχε φανταστεί, θα ήταν μαζί με το Σημίτη και δίπλα του ως δεύ-

τερος Λαλιώτης.

Αυτά αφορούν τους συσχετισμούς μέσα στην αστική τάξη. Αυτό που ενδιαφέρει τους δημοκράτες είναι πώς θα απαντήσουν στο τέρας που πρόβαλε στη Θεσσαλονίκη.

Η απάντηση είναι η αποκάλυψη του ρόλου των Σημίτη-ΣΥΝ. Αν δεν πούμε ότι το τέρας το γέννησαν καταρχήν το ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ με τη συγκέντρωση της Θεσσαλονίκης ενάντια στη Μακεδονία το '91, και ύστερα με το γενικό εθνικό αγώνα εκκλησίας-κομμάτων-συνδικάτων υπέρ της εθνοκάθαρσης στο Κόσοβο και ύστερα με τον αγώνα υπέρ του ναζι Οτζαλάν για να φέρουν το Γ. Παπανδρέου στο υπ. Εξωτερικών. Αν δεν τα πούμε αυτά, αν δεν πούμε ότι ο Σημίτης και ο Λαλιώτης έδωσαν λεφτά και κύρος στη Χριστοδουλική εκκλησία και ότι αυτοί έφεραν το Χριστόδουλο στην ηγεσία της εκκλησίας. Αν δεν πούμε ότι αυτοί δυνάμωσαν το Άγιο Όρος σαν «κιβωτό της ορθοδοξίας» και του έδωσαν ένα πρωτοφανές ευρωπαϊκό κύρος. Αν δεν πούμε ότι κανείς δεν είναι δημοκράτης αν δεν εξοργίστηκε με τη σιωπή του Σημίτη και του ΣΥΝ για την Τσετσενία. Αν δε μιλήσουμε για τους S-300, τις βάσεις δηλαδή που έδωσε στον ηγεμόνα του «ορθόδοξου τόξου» μέσα στην Ελλάδα ο Σημίτης. Αν δεν τα πούμε όλα αυτά, η δημοκρατία θα δουλεύει άθελά της σαν ουρά και εργαλείο προβοκατόρων. Ενάντια στο Χριστόδουλο, το Σημίτη και το ΣΥΝ. Αυτό είναι το μυστικό της νέας εποχής. Αυτό σημαίνει: αγώνας πρώτα ενάντια στη φασιστική πολιτική του «ορθόδοξου τόξου». Ύστερα καταγγελία του εθνικοθηρησκευτικού σκοταδισμού.

Απαίτηση για αληθινό δημοκρατικό κίνημα, παρατεταμένο και βαθύ που να συγκλονίσει το λαό ενάντια στον επερχόμενο φασισμό. Μετά απ' αυτό το κίνημα, δουλειά πειθούς για να αποσπάσουμε τη φτωχολογιά από τους σοσιαλφασίστες του μεσαιωνικού μετώπου και για να πετύχουμε έτσι κάποια στιγμή το χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος.

ΟΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΑ "ΑΡΙΣΤΕΡΗ" ΙΝΤΕΛΙΓΚΕΝΤΣΙΑ

Αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα από δύο άρθρα του περιοδικού Αντί (9/6) για τις ταυτότητες, όπου φαίνεται καθαρά πώς προχωράει το φαιοκόκκινο μέτωπο στο επίπεδο της ιδεολογίας. Κοινός τόπος ο αντευρωπαϊσμός και ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός χιτλερικού τύπου.

Η ενότητα με την Ορθοδοξία ως δύναμη αντικαπιταλιστική, αντιμπεριαλιστική και γενικά "επαναστατική" είναι αναγκαία συνέπεια. Η ιδιαιτερότητα αυτών των άρθρων είναι απλά ότι δε δημοσιεύονται στον πολιορκητικό κριό του φαιοκόκκινου μετώπου, το Ριζοσπάστη, αλλά στο Αντί, ένα περιοδικό με δεσμούς με το χώρο του ΣΥΝ. Αποδεικνύουν ότι δεν είναι μόνο το ψευτοΚΚΕ και η "Χρυσή Αυγή" που ορίζουν το φαιοκόκκινο μέτωπο, αλλά ένα συνολικό ιδεολογικό υπόβαθρο που διαχέεται σε όλες τις πολιτικές δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας. Είναι τόσο ισχυρό, που αποτελεί προάγγελο φασισμού. Οι δημοκράτες που έσπευσαν να θεωρήσουν ότι βρίσκονται στην εξουσία με την προβοκάτσια Σημίτη θα πρέπει να πάρουν τα μηνύματα για το τι ετοιμάζεται...

Ετοιμάζεται η δεύτερη φάση των ταυτοτήτων, που θα αρχίσει μετά την υποταγή των σοβινιστών της Εκκλησίας στο ρωσόδουλο καθεστώς. Στη δεύτερη φάση θα ενωθούν όλοι, σοβινιστές, "αριστεροί", παπάδες, ενάντια στους φιλοευρωπαίους δημοκράτες, που θα είναι πλέον εύκολο θήραμα. Στη δεύτερη φάση θα είναι όλοι τους "ορθόδοξοι", όπως "ορθόδοξοι" είναι όλοι αυτοί του κνίτικου ΣΥΝ και ο κύκλος του Σημίτη.

Θαυμάστε το ιδεολογικό υπόβαθρο της "αριστερής" ιντελιγκέντσιας...

Από το άρθρο του Βασίλη Μαρουλά με τίτλο "Όλα εδώ πληρώνονται", όπου παρουσιάζεται μαχητικά ο νέος τύπος αριστερού, ο "ορθόδοξος αριστερός". Αυτό που ισχυρίζεται ο αρθρογράφος είναι ότι η κρίση των ταυτοτήτων αποδεικνύει ότι η αριστερά πληρώνει το λάθος της να εμποδίζει για χρόνια την προσέγγιση με την Ορθοδοξία...:

«Είμαι χριστιανός ορθόδοξος και είναι πολύ μεγαλύτερη η χάρά μου που μπορώ και το γράφω στο Αντί παρά στην ταυτότητά μου. Εκνευρίζομαι όταν βλέπω τον κ. Χριστόδουλο να μιλάει πιστεύοντας ότι εκπροσωπεί το 95% των Ελλήνων...»

Από την άλλη, ποτέ δεν φανταζόμουν όλους αυτούς τους παραθρωμένους εκπροσώπους της Αριστεράς να κατηγορούν για α-

πολυταρχισμό και φασισμό την Εκκλησία την ώρα που οι ίδιοι προσπαθούν να με πείσουν ότι απαγορεύεται να είμαι χριστιανός και αριστερός ταυτόχρονα. Επιτρέψτε μου το δικαίωμα, σας παρακαλώ, να είμαι ό,τι μου αρέσει κι οι συμψηφισμοί να είναι αποκλειστικά δικοί μου. Και μια συμβουλή, σταματήστε να δουλοπρεπείτε με τόσο πάθος την ευρωπαϊκή μας ολοκλήρωση με το επιχείρημα ότι όλη η πολιτισμένη Ευρώπη δεν αναγράφει θρήσκευμα στις ταυτότητες. Ό,τι κάνει η πολιτισμένη Ευρώπη δεν είναι απαραίτητα σωστό. Εκτός αν θεωρείτε ιδανικές τις περιπτώσεις του βομβαρδισμού της Σερβίας, του σφαγιασμού των Κούρδων, της ομαδικής σφαγής των Ιρακινών και άλλα τόσα στα οποία η λατρευτή σας πολιτισμένη Ευρώπη συνηγόρησε και συμμετείχε. Όσο για το ειρωνικό υφάκι του νικητή που πλασάρετε, θα το προτιμούσα ύστερα από άλλες μάχες για πολύ ουσιαστικότερα ζητήματα. Αλλά εκεί μάλλον παρεμβαίνει η φιλοευρωπαϊκή εκσυγχρονιστική συγγένεια, και δεν μας παίρνει...»

Το επόμενο απόσπασμα είναι πολύ πιο ενδιαφέρον. Διαβάστε πώς η αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες αποτελεί αντίσταση στον καπιταλισμό, από άρθρο της Εύης Βουλγαράκη-Πισίνα με τίτλο "Η ταυτότητα στα χρόνια του καπιταλισμού":

«Ο καπιταλισμός στην απαστράπτουσα επιφάνειά του, πάντοτε λαμπερή και glamoγous, θέλει τον άνθρωπο ελεύθερο και ωραίο, άνετο και φευγάτο, ιπτάμενο. Η συμβολική του πετάγματος σε συνδυασμό με την ελευθερία, τη διαφυγή, την απόδραση, την αδρεναλίνη, την περιπέτεια σημειώνεται ξανά και ξανά στη διαφήμιση των προϊόντων της καπιταλιστικής βιομηχανίας. Η ομοιομορφία επιβάλλεται. Τα περιθώρια διαφοροποίησης περιγράφονται με τον πιο εύγλωττο τρόπο στη διαφήμιση: "σκέψου διαφορετικά. Σκέψου Pepsi".

Έτσι και οι νέες ταυτότητες θέλουν να διαγράψουν όλα τα στοιχεία που δηλώνουν επιλογές των πολιτών, ακόμα κι αν αυτές συνοδεύουν επιλογές ζωής. Η μάλλον δεν δέχεται ο καπιταλισμός ότι μπορεί και επιτρέπεται να υπάρχουν τέτοιες επιλογές που συγκροτούν τη ζωή...»

Προαιρετική αναγραφή το λέει ο Χριστόδουλος χωρίς τον αντικαπιταλιστικό μαϊντανό. Αυτά τα αφήνει στους "αρμόδιους αριστερούς". Άλλωστε η διάκριση Χ.Ο. έχει και μία άλλη σημασία...»

«Για το σύγχρονο κράτος και ακόμα περισσότερο για τις υπέρτερες του κράτους πολυποικίλες και ουσιαστικά ανεξέλεγκτες εξουσίες είμαστε, παρόμοια κάπως, άτομα χωρίς επιλογές σχέσεων, ανεπάγγελτοι, χωρίς ευρύτερες κοινωνικές αναφορές και πνευματικές ρίζες...»

Αδιαφοροποίητοι και ομοιόμορφοι κατά τ' άλλα, αφού όλες οι θρησκείες είναι αποδεκτές στη σχετική τους λειτουργία, κυρίως ως φορείς παρηγοριάς και ησυχίας. Αν μάλιστα συμβαίνει να είναι νέου τύπου θρησκείες-σουπά, συγκρητιστικές και σχετικιστικές ακόμα καλύτερα...»

Υπάρχει δηλαδή μέτρο αντικαπιταλισμού για τις θρησκείες. Η Ορθοδοξία, παραδοσιακή θρησκεία και όχι "νέου τύπου", στην αντικαπιταλιστική σκάλα πρέπει να βρίσκεται στα πιο ψηλά σκαλοπάτια, ως μαχητική πολιτική Ορθοδοξία που απέχει μακράν του να χαρακτηριστεί φορέας "παρηγοριάς και ησυχίας". Καμία σχέση με τις άλλες (τις δυτικού - Pepsi τύπου)...

«Μία είναι η μόνη θρησκεία και η μόνη αλήθεια που ορίζει απόλυτα τη ζωή μας: η καπιταλιστική ανάπτυξη και η απεριόριστη ευημερία των ελαχίστων, χαϊδεμένων παιδιών του καπιταλισμού, του γιγαντισμού και της συγκεντρωποιημένης, παγκοσμιοποιημένης οικονομίας".

Για όποιον είχε πιστέψει στη μαρξιστική αρχή "Η θρησκεία είναι το όπιο του λαού" με την κυριολεκτική της έννοια, καλό είναι να αναθεωρήσει και να ανακαλύψει το κρυμμένο συμβολισμό... Τι θέλει να πει εδώ ο ποιητής;

«Και η αναστροφή όμη του λαμπερού νομίσματος της χαρμόσυνης καπιταλιστικής μας ευεξίας: ένας κωδικός αριθμός, όπου θα αποθηκεύονται χιλιάδες πληροφορίες, προς γνώση και χρήση του "μεγάλου αδελφού", απροσδιόριστου και κοινωνικά ανεξέλεγκτου τελικά χάρη στον ολοένα μεγαλύτερο συγχρωτισμό δημοσίου και ιδιωτικού (συμφέροντος)».

Νάτος και ο "μεγάλος αδελφός" και τα "ιδιωτικά συμφέροντα" αντάμα. Αναρωτιέται κανείς πόσες "χιλιάδες πληροφορίες" μπορούν να χωρέσουν σ' έναν κωδικό; Μήπως τελικά είναι καλύτερα να "σκέφτεσαι διαφορετικά, να σκέφτεσαι Pepsi"; Και τελικά:

«Προς τι αυτό το τόσο ψευδές επίγραφο ενδιαφέρον για τη μη δημοσιοποίηση προσωπικών στοιχείων; Μήπως γιατί θα τα διαχειρίζονται μόνο οι λίγοι, αυτοί που "πρέπει", αντλώντας ακόμα μεγαλύτερη εξουσία από την πρόσβαση σε στοιχεία που

"προστατεύονται", έχουν δηλαδή απόρρητο χαρακτήρα για τους πολλούς;»

Βέβαια, όταν ξέρουν οι πολλοί, ξέρουν και οι "λίγοι" που πρέπει. Γιατί λοιπόν, αφού αυτοί που "πρέπει" ξέρουν έτσι κι αλλιώς, πρέπει να διασφαλίσουμε το δικαίωμα στους "πολλούς" να ξέρουν επίσης, αυτό ποιος να το ξέρει άραγε; "Ψευδώς επίσης προσδιορίστηκε ως στοιχείο της αντιπαράθεσης η υποτιθέμενη στάση των υποστηρικτών και των πολέμιων των νέων ταυτοτήτων προς την Ευρώπη...»

Η κυβέρνηση οφείλει εντέλει να εναρμονιστεί με τις κοινές διακυβερνητικές ευρωπαϊκές αποφάσεις, τις οποίες πάντως οφείλει να συνδιαμορφώνει εκ-

προσωπώντας τον ελληνικό λαό. Οι πολίτες όμως δεν δεσμεύονται να σιωπούν. Είναι φιλοευρωπαϊκή πολιτική η ραγιαδική συνταγή της συμμόρφωσης και είναι η επισήμανση του δημοκρατικού ελλείμματος στους ευρωπαϊκούς θεσμούς μονάχα θεωρία; Φοβούμαι πως αυτή είναι η Ευρώπη των υποτακτικών, όχι η Ευρώπη των πολιτών».

Καλύφθηκε και το τελευταίο σημείο, η "Ευρώπη των λαών", και έγινε πλήρες το "επαναστατικό" άρθρο, που θεωρεί την αναγραφή λίγο ως πολύ μία μορφή πάλης ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα.

Αν αναζητήσετε τις διαφορές από το Χριστόδουλο, μάταια θα κοιτάσετε...

ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ: ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΜΥΛΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

«Αυτό το συλλαλητήριο είναι το μόνο που έχει κατασκευαστηθεί τόσο πολύ», είπε με βροντερή φωνή ο φασίστας Χριστόδουλος στη "λαοσύναξη", και ζητωκραύγασαν απελευθερωμένα τα πλήθη...

Από τους υπέρμαχους της κατάργησης της αναγραφής, ο συνταγματολόγος Μανιτάκης, ανακάλυψε τις παραμονές της συγκέντρωσης ότι είναι "αντισυνταγματικό", αλλά και "ποινικά κολάσιμο" να διαδηλώνουν οι παπάδες: "Ως δημόσια αρχή (η Ορθόδοξη Εκκλησία) δεν δικαιούται να κάνει χρήση του άρθρου 11 του Συντάγματος και να καλεί το λαό και τους πολίτες σε δημόσιες συναθροίσεις, σε συλλαλητήρια ή σε πορείες διαμαρτυρίας... Δεν δικαιούνται (οι ιεράρχες) κάνοντας χρήση του θρησκευτικού τους αξιώματος, να καλούν το λαό σε διαδηλώσεις διαμαρτυρίας κατά της κυβέρνησης και της πολιτείας, διότι τότε κινδυνεύουν να διαπράξουν το ποινικό αδίκημα κατάχρησης θρησκευτικού αξιώματος, το οποίο τιμωρεί με φυλάκιση τον εκκλησιαστικό λειτουργό που προκαλεί ή διεγείρει δημόσια το λαό σε εχθροπάθεια κατά της πολιτειακής εξουσίας ή των πολιτών».

Ο Μανιτάκης είναι ο νομικός προβοκάτορας του Σημίτη. Τώρα βρήκε ότι πρέπει να εμποδίσουμε τους παπάδες γιατί καλούν το λαό σε αντικυβερνητική διαδήλωση και αυτό τους απαγορεύεται επειδή είναι δημόσιοι λειτουργοί! Τι νόημα έχει να επικαλείται κανείς έναν ποινικό νόμο χρόνια ανεφάρμοστο και με φανερά αντιδημοκρατικό χαρακτήρα για να υπερασπιστεί τη δημοκρατία; Αλλά, αφού είναι δημόσιοι λειτουργοί, πού πάει η θεωρία για χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος; Πού πάει επίσης η θεωρία του Μανιτάκη ότι η Εκκλησία δεν μπορεί να επεμβαίνει στο θέμα των ταυτοτήτων;

Και με ποιο Σύνταγμα μπορεί ένας δημοκράτης να καταστείλει ένα μαζικό ρεύμα που δεν έχει χρησιμοποιήσει βία; Είτε μας αρέσει είτε όχι, η πολιτική Σημίτη για τις ταυτότητες δημιούργησε από το πουθενά "κίνημα πιστών". Πώς γίνεται να αντιμετωπίσεις μία λαίλαπα δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων με το Σύνταγμα; Τι θα τους πεις δηλαδή; Ο κνίτης, ο αγρότης, ο φοιτητής, ο μαθητής, ο σπαζοτζαμάκιας κάνει να βγαίνει στο δρόμο, αλλά εσύ είσαι αντισυνταγματικός γιατί σε κάλεσε ο παπάς;

Αυτή την περιφρόνηση στο λαό θα την πληρώσουν οι δημοκράτες ακριβώς, ειδικά από τη στιγμή που με τη συμπεριφορά τους αυτή δίνουν "επαναστατικό" χαρακτήρα στο Μεσαίωνα και τη φασιστική ορθόδοξη επίθεση που κρύβεται πίσω του.

ΦΡΙΚΗ ΣΤΗ ΖΙΜΠΑΜΠΟΥΕ

Ολόκληρη η Ζιμπάμπουε έχει μετατραπεί σε μια κόλαση τρομοκρατίας και άγριων βασανιστηρίων από τον πρόεδρο της χώρας Μουγκάμπε και το κόμμα του ZANU-PF. Στόχος τους είναι τα στελέχη, τα μέλη, οι οπαδοί και οι συμπαθούντες της δημοκρατικής αντιπολίτευσης του MDC (Κίνηση για τη Δημοκρατική Αλλαγή). Μέχρι τώρα μετράνε τουλάχιστον 30 νεκρούς και 10000 εκτοπισμένους, ενώ εκατοντάδες χωρικοί έχουν δει τα σπίτια τους και τις σοδειές τους να καίγονται.

Ο στρατός, η αστυνομία, τα τάγματα εφόδου των λεγόμενων βετεράνων του πολέμου έχουν πέσει με όλη τους τη δύναμη πάνω στο λαό της Ζιμπάμπουε, που βλέπει στις εκλογές της 24-25 Ιούνη την ελπίδα, ή μάλλον έχει την αυταπάτη, ότι σ' αυτές είναι η λύση για να απαλλαχτεί από το φασιστικό καθεστώς Μουγκάμπε. Το MDC σχηματίστηκε το Σεπτέμβρη του 1999 με πρόεδρο το Μόργκαν Τσβανγκίρα, ηγέτη του Κογκρέσου των Συνδικάτων της Ζιμπάμπουε. Το Φλεβάρη του 2000 ο Μουγκάμπε προκήρυξε δημοψήφισμα για την αλλαγή του Συντάγ-

ματος, που θα του έδινε ακόμα περισσότερες εξουσίες. Ηττήθηκε με ποσοστό 54,6%. Αμέσως μετά καθοδηγεί ένα κίνημα καταλήψεων των αγροκτημάτων των λευκών κτηματιών με το σύνθημα "κάτω η αποικιοκρατία και ο λευκός ρατσισμός". Όμως μόνο το 9% του πληθυσμού ενδιαφέρεται για το ζήτημα της αναδιανομής της γης. Αφού αναβάλλει διαδοχικά τέσσερις φορές τις εκλογές προχωράει τώρα σ' αυτές με μια εκστρατεία τρόμου. Οι υποστηρικτές της αντιπολίτευσης απάγονται από τα σπίτια τους μέσα στη νύχτα, υποψήφιοι βασανίζονται άγρια και δολο-

φούνται, αλλά την ίδια τύχη έχουν και απλοί πολίτες που φορούν την κονκάρδα της αντιπολίτευσης. Οι δάσκαλοι στην ύπαιθρο σέρνονται με τη βία έξω από τα σχολεία και ξυλοκοποούνται μέχρι αναισθησίας μπροστά στους μαθητές τους και οι δασκάλες ξεγυμνώνονται δημόσια. Πάνω από 260 σχολεία έχουν κλείσει. Οι κλινικές και τα νοσοκομεία έχουν διαταχτεί να μην περιθάλπουν υποστηρικτές της αντιπολίτευσης. Γιατροί με επικεφαλής το δρ. Χούτσκι συμμετέχουν σε βασανιστήρια. Οι βασανιστές, μεταξύ τους και γυναίκες, βγάζουν το μένος τους σε βάρος του υγειονομικού προσωπικού των νοσοκομείων, ξεριζώνοντας το σύστημα υγείας. Στην ύπαιθρο, που αποτελεί το 65% των ψηφοφόρων, τα τάγματα εφόδου των "βετεράνων του πολέμου" με την κραυγή "Εμπρός με το σύντροφο Μουγκάμπε" έχουν επιδοθεί σε ένα όργιο τρομοκρατίας. Η αντιπολίτευση δε διαθέτει καμιά φωνή στα MME,

που βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο της κυβέρνησης. Οι εκλογικοί κατάλογοι δε δίνονταν στη δημοσιότητα, μέχρι που το MDC πήγε στο δικαστήριο. Το Συνταγματικό Δικαστήριο της χώρας, που είχε κηρύξει δυο φορές παράνομες τις καταλήψεις κτημάτων, συγκέντρωσε γρήγορα πάνω του τα πυρά του Μουγκάμπε. Η κεντρική εκλογική επιτροπή, που υποτίθεται ότι θα επέβλεπε τη διενέργεια των εκλογών, αποκαλείται από το λαό "ξεδοντιασμένο μπουλντόγκ", μια που οι εξουσίες της αφαιρέθηκαν από τα υπουργεία Εσωτερικών και Δημόσιας Τάξης. Υπάρχουν πολλές εγγραφές ανθρώπων στους εκλογικούς καταλόγους, την ίδια στιγμή που παντρεμένα ζευγάρια βρίσκουν τα ονόματά τους σε διαφορετικές εκλογικές περιφέρειες. Τα ονόματα νεκρών φιγουράρουν, την ίδια στιγμή που άλλοι δε βρίσκουν το όνομα τους, ενώ είχαν καταχωρηθεί. Οι διεθνείς παρατηρητές εμποδίζονται με κάθε τρόπο να

γίνουν μάρτυρες όλης αυτής της βίας και νοθείας.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι πολύ απίθανο οι εκλογές να δώσουν τη νίκη στην αντιπολίτευση. Αλλά και να της δώσανε νίκη, δε θα δίνανε ποτέ την εξουσία. Την εξουσία σε περιπτώσεις τέτοιας ανοιχτής ένοπλης φασιστικής βίας μπορεί να τη δώσει μόνο μια άλλη ένοπλη, δημοκρατική και λαϊκή βία. Όσο το MDC βρίσκεται βυθισμένο σε λεγκαλιστικές αυταπάτες, το μέλλον της Ζιμπάμπουε προβλέπεται φρικτό.

Όμως το βασικό λάθος δεν είναι στο MDC, που μαρτυράει στο κάτω-κάτω για τη δημοκρατικότητά του. Το βασικό λάθος, ή καλύτερα το έγκλημα, είναι της κτηνώδους ψευδοδημοκρατικής Δύσης, που αφήνει μετά το Κογκό του Καμπίλα άλλη μια αφρικανική χώρα να κυλήσει στα νύχια του διεθνούς σοσιαλφασισμού, που έχει επικεφαλής τη Ρωσία και την Κίνα.

ΠΩΣ ΜΕΘΟΔΕΥΕΤΑΙ Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΥ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Στις 24 Μάη, το Εθνικό Ταμείο Επενδύσεων της Ρουμανίας (ETE) χρεωκόπησε, με αποτέλεσμα να εξανεμισθούν οι οικονομίες 300.000 καταθετών, κυρίως συνταξιούχων και χαμηλόμισθων, που πίστεψαν πως το Ταμείο είχε την υποστήριξη της κυβέρνησης. Όμως το κακό μόλις τότε άρχισε.

Μέσα σε λίγες μέρες, οι καταθέτες της Ρουμανικής Εμπορικής Τράπεζας, της πιο σημαντικής τράπεζας της χώρας, άρχισαν να δέχονται ανώνυμα τηλεφωνήματα που τους ειδοποιούσαν ότι οι καταθέσεις τους κινδυνεύουν και ότι έπρεπε να αποσύρουν σύντομα τα χρήματά τους. Έτσι η Εμπορική Τράπεζα κατακλύστηκε από πλήθος πελατών που ζητούσαν πίσω τα λεφτά τους, αίτημα που ήταν αδύνατο να ικανοποιηθεί. Η ίδια ιστορία επαναλήφθηκε με τη Λαϊκή Τράπεζα, με αποτέλεσμα η τελευταία να μην επιτρέπει από τις 5 Ιούνη και για περίοδο έξι μηνών την ανάληψη χρημάτων (Μοντ, 8/6).

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ενημερώθηκε για τις εξελίξεις και έθεσε όρους για την απόδοση ενός δανείου 500 εκατ. Δολαρίων που είχε ήδη συμφωνηθεί να δοθεί στη Ρουμανία. Στις 31 Μάη υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ ΔΝΤ και Ρουμανίας, που όριζε ότι για να δοθεί το δάνειο πρέπει να ξεμπλοκαριστούν τα κεφάλαια που διατηρεί η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Παγκόσμια Τράπεζα στη χώρα. Είτε δηλαδή οι ευρωπαίοι καπιταλιστές θα αποσύρουν τα κεφάλαιά τους είτε, αν δεν τους το επιτρέψουν οι ρουμανικές τράπεζες, θα καθυστερήσει το δάνειο. Σε κάθε περίπτωση η Ρουμανία θα έχει να αντιμετωπίσει μία οικονομική κρίση που θα την απομακρύνει από την πορεία της προς την Ευρώπη. Οι ρουμανικές αρχές όρισαν μία επιτροπή διερεύνησης του θέματος κι έκαναν συλλήψεις. Μεταξύ άλλων συνέλαβαν και τον πρώην Πρόεδρο του Εθνικού Ταμειουχίου Καμένκο Πετρόβιτσι, επειδή υποστήριξε παράνομα το ETE. Το όνομα του πρώην ρωσόδουλου δικτάτορα Ιλιέσκου αναφέρθηκε στον τοπικό Τύπο. Υποστηρίχθηκε ότι αυτός βρίσκεται πίσω από τα ανώνυμα τηλεφωνήματα που οδήγησαν στην κρίση και ότι γίνονται κινήσεις για την επάνοδό του. Όπως αναφέρεται στη Μοντ: «Μια μερίδα του τοπικού Τύπου ενοχοποιεί τον πρώην Πρόεδρο Ίον Ιλιέσκου, που θεωρεί ύποπτο γιατί θέλει να στρέψει την προσοχή των Ρουμάνων σε μια έρευνα που διεξάγει η γαλλική δικαιοσύνη για το θέμα της επιστροφής των κεφαλαίων. Σύμφωνα μ' αυτή την υπόθεση, συγκεκριμένες υπηρεσίες πληροφοριών, κληρονόμοι της πρώην Σεκιουριτάτε, θα επιθυμούσαν να επαναφέρουν τον Ίον Ιλιέσκου στην προεδρική καρέκλα, με σκοπό να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους».

Η στιγμή που επιλέχτηκε πολιτικά είναι επίσης κρίσιμη, αφού πλησιάζουν οι δημοτικές εκλογές και στην εξουσία της Ρουμανίας βρίσκονται σήμερα οι πανταχόθεν βαλλόμενοι φιλοευρωπαίοι δημοκράτες.

**Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ:
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr**

Η στάση απέναντι στους αντισημίτες στη Γαλλία

Στις αρχές του μήνα η Κατρίν Μπρεσινιάκ, γενική διευθύντρια του γαλλικού Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών (CNRS), κατέθεσε αγωγή ενάντια στον κοινωνιολόγο ερευνητή Σερζ Θιόν για διάδοση αναθεωρητικών και ρατσιστικών ιδεών μέσω Ίντερνετ.

Ο Σερζ Θιόν ανήκε από παλιά στο χώρο της λεγόμενης "άκρας αριστεράς". Έγινε γνωστός για τις κοινωνιολογικές του εργασίες και τις πολιτικές αναλύσεις που αφορούσαν τη Νότια Αφρική και τη Νοτιοανατολική Ασία. Το 1979 σημειώθηκε η πρώτη φαιάς απόχρωσης στροφή αυτού του υποκειμένου. Δήλωσε τότε την υποστήριξή του στον Φορισόν, έναν άνθρωπο που αμφισβητούσε την ύπαρξη των χιτλερικών θαλάμων αερίων. Από τότε έγινε στενός συνεργάτης του, και μάλιστα παρότρυνε τον Νόαμ Τσόμσκι να γράψει προοίμιο στο βιβλίο του Φορισόν που καταφερόταν "ενάντια σ' αυτούς που τον κατηγορούν για ανασκευή της Ιστορίας". Ο Θιόν, φανατικός αντισημίτης, εκτός από το Ολοκαύτωμα, αρνείται κατηγορηματικά και τη γενοκτονία που έγινε από τους Κόκκινους Χμερ στην Καμπότζη. Τώρα διαθέτει σελίδα στο Ίντερνετ, με την ονομασία "Ένωση Παλιών Λάτρων των διηγήσεων του Πολέμου και του Ολοκαυτώματος". Μ' αυτό τον τρόπο επιχειρεί τη ναζιστική του προπαγάνδα. Μέσα απ' αυτή τη σελίδα, μετά το πρόσφατο ταξίδι του Ζοσπέν στη Μέση Ανατολή, κατηγορήθηκε τους σοσιαλιστές ότι "σέρνονται μπροστά σε όσους έχουν τον αέρα του Εβραίου" (Μοντ, 3/6). Ο Σερζ Θιόν κατηγορήθηκε κυρίως από το MRAP για το ότι χρησιμοποίησε το CNRS σαν εργαλείο για να διαδώσει τις ρατσιστικές και αναθεωρητικές του ιδέες. Τέλος, η διοίκηση του CNRS διαπίστωσε, σχεδόν ομόφωνα, "ότι η εργασία του Θιόν πάσχει τα δύο τελευταία χρόνια από επαγγελματική ανεπάρκεια και ότι η "ελευθερία της έρευνας" ξεπέρασε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, κάθε όριο".

Αυτό το όριο, που είναι σαφές στη Γαλλία, στην Ελλάδα είναι ανύπαρκτο. Η ελευθερία των ναζιστών είναι απεριόριστη. Όσο οι φαιοκόκκινοι δυναμώνουν και αποθρασύνονται, τόσο δυναμώνει ο κίνδυνος της φασιστικής δικτατορίας. Γι' αυτό οι ευρωπαϊκές δημοκρατίες θεσπίζουν νόμους που απαγορεύουν την έκφραση τέτοιων απόψεων, ενώ το ελληνικό κράτος τις επιτρέπει.

